คำชี้ขาดของอนุญาโตตุลาการ

สำนักงานอนุญาโตตุลาการ สมาคมประกันวินาศภัย
223 ซอยร่วมฤดี ถนนวิทยุ แขวงลุมพินี เขตปุทมวัน
กรุงเทพมหานคร 10330

ข้อพิพาทหมายเลขดำที่ 3781/2549
ข้อพิพาทหมายเลขแดงที่ 568/2550

วันที่ 7 เดือน กุมภาพันธ์ พ.ศ. 2550

บริษัท ล. ประกันภัย จำกัด ผู้เสนอข้อพิพาท

ระหว่าง

บริษัท ม. ประกันภัย จำกัด คู่กรณี

เรื่อง ประกันภัยรถยนต์

อนุญาโตตุลาการได้พิจารณาเรื่องซึ่งคู่กรณี 2 ฝ่ายนี้พิพาทกันแล้ว มีคำชี้ขาดดังต่อไปนี้ ผู้เสนอข้อพิพาทยื่นคำเสนอข้อพิพาท มีใจความว่า เมื่อวันที่ 12 กันยายน 2547 นาย สพ. ได้ขับรถยนต์หมายเลขทะเบียน วท-5624 กรุงเทพมหานคร ซึ่งผู้เสนอข้อพิพาทรับประกันภัยไว้ไปจอดไว้ที่หน้าบ้านเลขที่ 46/106 หมู่ที่ 11 ซอยอ่อนนุช 43 ได้มีนาย สน. ซึ่งขับรถยนต์หมายเลขทะเบียน กข2833 ระยอง คันที่คู่กรณีรับประกันภัยไว้ออกมาจากด้านขวาของรถฝ่ายผู้เสนอข้อพิพาทเพื่อเข้าถนน ได้ขับด้วยความประมาทไม่สามารถควบคุมรถได้ เป็นเหตุให้เฉี่ยวชนรถฝ่ายผู้เสนอข้อพิพาทเพื่อเข้าถนน ได้ขับด้วยความประมาทไม่สามารถควบคุมรถได้ เป็นเหตุให้เฉี่ยวชนรถฝ่ายผู้เสนอข้อพิพาทได้รับความเสียหาย เกิดเหตุแล้วพนักงานตรวจสอบอุบัติเหตุของคู่กรณีเห็นว่า เหตุเกิดจากความประมาทของผู้ขับรถคันที่คู่กรณีรับประกันภัยไว้ จึงได้ออกหลักฐานให้ผู้เสนอข้อพิพาทไว้ ผู้เสนอข้อพิพาทได้จัดให้ซ่อมราถคันที่รับประกันภัยไว้แล้วโดยเสียค่าใช้จ่ายไป 6,420 บาท จึงได้รับช่วงสิทธิจากผู้เอาประกันภัยและได้เรียกร้องให้คู่กรณีใช้ค่าเสียหายให้แล้ว คู่กรณีเพิกเฉย ขอให้ชี้ขาดให้คู่กรณีชำระเงินให้ผู้เสนอข้อพิพาท 6,420 บาท พร้อมด้วยดอกเบี้ย

คู่กรณียื่นคำคัดค้านโต้แย้งเรื่องการจ่ายค่าสินไหมทดแทน เกิดเป็นประเด็นข้อพิพาทว่าผู้เสนอข้อพิพาทได้จ่ายเงินค่าสินไหมทดแทนไปแล้วหรือไม่ ซึ่งผู้เสนอข้อพิพาทมีหน้าที่นำสืบ

ตามทางพิจารณา ผู้เสนอข้อพิพาทมีนาย สร. ผู้รับมอบอำนาจ เป็นพยานว่า เมื่อรถยนต์คันที่ผู้เสนอข้อพิพาทถูกรถฝ่ายคู่กรณีเฉี่ยวชนเสียหายแล้ว ผู้เสนอข้อพิพาทให้นำไปซ่อมที่อู่ บริษัท ซ. อู่ยื่นใบเสนอราคามาดังใบเสนอราคา ส.1 ฝ่ายคู่กรณีก็ได้ทำใบรับรองความเสียหายไว้ให้เสียหายไว้ให้ดังเอกสารหมาย ส.4 รูปถ่ายรถก่อนซ่อมมีดังรูปถ่าย ส.2 รูปถ่ายรถที่ซ่อมเสร็จแล้วมีดังรูปถ่าย ส.5 ราคาค่าแรงและค่าอะไหล่รวม 6,000 บาท โดยไม่รวมภาษีมูลค่าเพิ่มตามใบเสนอราคา ส.1 นั้น เป็นาคาที่คุมแล้ว เพราะเวลาที่อู่จะทำใบเสนอราคานั้นได้มีพนักงานของผู้เสนอข้อพิพาทตรวจดูความเสียหายของรถและต่อรองราคากันเสร็จแล้ว ผู้เสนอข้อพิพาทได้จ่ายร่าแรงให้แก่อู่แล้วเมื่อวันที่ 19 กันยายน 2548 รวมค่าแรงค่าซ่อมรถ 3 เคลม เป็นเงิน 4,900 บาท โดยไม่รวมภาษีมูลค่าเพิ่มดังเอกสาร ส.6 เงินจำนวนนี้เป็นค่าแรงตามเคลมใดเท่าใดแยกไม่ออก เพราะค้นหาเอกสารบางฉบับไม่พบ ค่าอะไหล่นั้นผู้เสนอข้อพิพาทก็ได้จ่ายไปแล้วแต่ค้นหาเอกสารหลักฐานไม่พบ ครั้นเมื่อดูจากใบเสนอราคาหมาย ส.1 จะเห็นได้ว่า ค่าเปลี่ยนอะไหลสำหรับความเสียหายในอุบัติเหตุรายพิพาทนี้ คือ รายการที่ 4 และ 5 เป็นเงิน 2,850 บาท ค่าแรงสำหรับความเสียหายในอุบัติเหตุรายพิพาท คือรายการที่ 1 ถึง 3 รวมเป็นค่าแรงตามที่คุมราคาไว้ 3,150 บาท รวมแล้วคู่กรณีจะต้องชดใช้ค่าเสียหายให้ 6,000 บาท โดยไม่รวมภาษีมูลค่าเพิ่ม

คู่กรณีมีนาย อณ. ผู้รับมอบอำนาจช่วงเป็นพยาน ทักท้วงเรื่องการจ่ายเงินค่าซ่อมรถ

ได้พิเคราะห์แล้ว เห็นว่า ข้อเท็จจริงฟังได้ว่า ผู้เสนอข้อพิพาทได้จัดให้ซ่อมรถคันที่รับประกันภัยไว้ให้ผู้เอาประกันภัยเสร็จเรียบร้อยแล้ว นับได้ว่าผู้เสนอข้อพิพาทได้ใช้ค่าสินไหมทดแทนให้ผู้เอาประกันภัยแล้ว ตามนัยคำพิพากษาฎีกาที่ 1006/2503 ระหว่างบริษัท ส.ประกันภัย โจทก์ นาย อด. กับพวก จำเลย คงมีปัญหาแต่เพียงว่าคู่กรณีจะต้องชดใช้ค่าเสียหายให้ผู้เสนอข้อพิพาทเป็นเงินจำนวนเท่าใด พยานหลักฐานของผู้เสนอข้อพิพาทมีน้ำหนักเพียงพอให้ฟังว่าผู้เสนอข้อพิพาทได้จ่ายค่าแรงและค่าอะไหล่ในการซ่อมรถในข้อพิพาทเรื่องนี้ไป 6,000 บาท ตามราคาที่คุมไว้ ที่พยานของคู่กรณีว่า การจ่ายแรงตามเอกสาร ส.6 นั้น เขียนไว้ว่าจ่ายให้อู่ อ. การช่าง ไม่ใช่จ่ายให้แก่บริษัท ซ. นั้น พยานของผู้เสนอข้อพิพาทได้ชี้แจงว่าอู่ อ. การช่างจะเป็นของบริษัท ซ. หรือไม่และเหตุใดเจ้าหน้าที่การเงินของผู้เสนอข้อพิพาทจึงเขียนไว้ดังนั้นก็ไม่ทราบ ทราบแต่ว่ามีการจ่ายเงินรายที่ซ่อมรวมเคลมกันหลายเคลม ดังนี้จึงเข้าใจได้แล้วว่า การที่เจ้าหน้าที่การเงินไม่ได้ระบุให้ถูกต้องว่าจ่ายให้บริษัท ซ. นั้นเป็นเพราะความพลั้งพลาด แต่เมื่อพิจารณาดูจากคำให้การของพยานผู้เสนอข้อพิพาทก็พอฟังได้ว่าเป็นการจ่ายเงินให้บริษัท ซ. นั่นเอง

จึงชี้ขาดให้คู่กรณีใช้ค่าสินไหมทดแทนให้ผู้เสนอข้อพิพาท 6,000 บาท (หกพันบาทถ้วน) ส่วนดอกเบี้ยนั้นไม่ได้ความชัดว่าผู้เสนอข้อพิพาทเรียกร้องให้คู่กรณีใช้ค่าเสียหายเรื่องนี้ตั้งแต่เมื่อใด จึงให้คู่กรณีชำระดอกเบี้ยในอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี จากเงินต้นจำนวนดังกล่าว นับตั้งแต่วันที่ 14 กรกฎาคม 2549 ซึ่งเป็นวันยื่นคำเสนอข้อพิพาทเรื่องนี้เป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จ กับให้ใช้ค่าธรรมเนียมแทนผู้เสนอข้อพิพาท 1,500 บาท ด้วย ทั้งนี้ โดยให้ชำระให้เสร็จสิ้นภายในกำหนดหนึ่งเดือนนับแต่วันที่คู่กรณีได้รับสำเนาคำชี้ขาดนี้

.....อนุญาโตตุลาการ

คำชี้ขาดของอนุญาโตตุลาการ

สำนักงานอนุญาโตตุลาการ สมาคมประกันวินาศภัย
223 ซอยร่วมฤดี ถนนวิทยุ แขวงลุมพินี เขตปุทมวัน
กรุงเทพมหานคร 10330

ข้อพิพาทหมายเลขดำที่ 6214/2548
ข้อพิพาทหมายเลขแดงที่ 661/2550

วันที่ 21 เดือน กุมภาพันธ์ พ.ศ. 2550

บริษัท อ. ประกันภัย จำกัด ผู้เสนอข้อพิพาท

ระหว่าง

บริษัท ก. ประกันภัย จำกัด (มหาชน) คู่กรณี

เรื่อง ประกันภัยรถยนต์

อนุญาโตตุลาการได้พิจารณาคำชี้ขาดฉบับลงวันที่ 12 กุมภาพันธ์ 2550 แล้วปรากฏว่ามีข้อผิดพลาดอยู่ จึงให้แก้ไขเพิ่มเติมข้อความในหน้า 3 ตั้งแต่บรรทัดที่ 1 ไปจนจบเป็นดังต่อไปนี้

".....เหมาะสมแล้ว แต่ปรากฏว่าค่าซากหัวรถเก๋งซึ่งคู่กรณีประมาณว่ามีราคา 35,000 บาทนั้น ผู้เสนอข้อพิพาทไม่ได้นำมาหักออกจากค่าเสียหาย เมื่อหักออกแล้วจะเหลือค่าบริการและค่าอะไหล่รวม 495,210.80 บาท พยานของผู้เสนอข้อพิพาทยอมรับว่าบริษัท ภ. มหานคร นี้คงเป็นตัวแทนจำหน่ายรถด้วย เมื่อการซ่อมรถรายนี้นับว่าเป็นการซ่อมที่อู่ห้าง คู่กรณีจึงต้องรับผิดชดใช้ค่าแรงให้เพียง 80% ของจำนวนที่ผู้เสนอข้อพิพาทจ่ายไป เมื่อตามเอกสาร ส.5 แสดงว่า ผู้เสนอข้อพิพาจ่ายค่าแรงหรือค่าบริการไป 76,390 บาท คู่กรณีจึงต้องชดใช้ให้ 61,112 บาท เอาผลต่างของ 2 จำนวนดังกล่าว 15,278 บาท ไปหักออกจาก 495,210.80 บาท คู่กรณีจึงต้องชดใช้ให้ 479,932.80 บาท

จึงชี้ขาดให้คู่กรณีชใช้ค่าสินไหมทดแทนให้ผู้เสนอข้อำพิพาท 479,932.80 บาท (สี่แสนเจ็ดหมื่นเก้าพันเก้าร้อยสามสิบสองบาทสิบแปดสตางค์) ส่วนดอกเบี้ยนั้นเมื่อไม่ปรากฏชัดถึงวันที่ผู้เสนอข้อพิพาทเรียกร้องให้คู่กรณีใช้ค่าเสียหายเรื่องนี้ตั้งแต่วันใด จึงให้คู่กรณีชำระดอกเบี้ยในอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี จากเงินต้นจำนวนดังกล่าวนับแต่วันที่ 11 ตุลาคม 2548 ซึ่งเป็นวันที่ยื่นคำเสนอข้อพิพาทเป็นต้นไป จนกว่าจะชำระเสร็จ กับให้ใช้ค่าธรรมเนียมแทนผู้เสนอข้อพิพาท 5,299 บาทด้วย ทั้งนี้โดยให้ชำระให้เสร็จสิ้นภายในกำหนดหนึ่งเดือนนับแต่วันที่คู่กรณีได้รับสำเนาคำชี้ขาดนี้

.....อนุญาโตตุลาการ

คำชี้ขาดของอนุญาโตตุลาการ

สำนักงานอนุญาโตตุลาการ สมาคมประกันวินาศภัย
223 ซอยร่วมฤดี ถนนวิทยุ แขวงลุมพินี เขตปุทมวัน
กรุงเทพมหานคร 10330

ข้อพิพาทหมายเลขดำที่ 3412/2549
ข้อพิพาทหมายเลขแดงที่ 797/2550

วันที่ 22 เดือน กุมภาพันธ์ พ.ศ. 2550

บริษัท ก. ประกันภัย จำกัด ผู้เสนอข้อพิพาท

ระหว่าง

บริษัท ว. ประกันภัย จำกัด คู่กรณี

เรื่อง พระราชบัญญัติคุ้มครองผู้ประสบภัยจากรถ

อนุญาโตตุลาการได้พิจารณาเรื่องนี้แล้ว มีคำชี้ขาดดังต่อไปนี้ ผู้เสนอข้อพิพาทเสนอข้อพิพาทว่า ผู้เสนอข้อพิพาทเป็นผู้รับประกันภัยต่อกองกลางรับประกันภัยรถจักรยานยนต์ภาคบังคับ ซึ่งรถจักรยานยนต์คันหมายเลขทะเบียน ขลธ-13 ชลบุรี ไว้จากบริษัท ส.ประกันภัย จำกัด ตามพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้ประสบภัยจากรถ และมีหน้าที่จัดการสินไหมทดแทนทุกบริษัทประกันภัยดังรายละเอียดตามเอกสารท้ายคำเสนอข้อพิพาท ส่วนคู่กรณีเป็นผู้รับประกันภัยรถกระบะคันเลขทะเบียน 998 ฉะเชิงเทรา เมื่อวันที่ 24 มิถุนายน 2547 เวลา 21.20 นาฬิกา นาย วบ. ได้ขับรถจักรยานยนต์คันที่ผู้เสนอข้อพิพาทรับประกันภัยต่อมาตามถนนสายพนัสนิคม-หนองเสม็ด โดยมีนาย ชว. นั่งซ้อนท้ายมา ขณะขับถึงที่เกิดเหตุได้มีนาย วร. ขับรถยนต์คันที่คู่กรณีรับประกันภัยสวนทางมาแล้วได้เลี้ยวกลับรถในระยะกระชั้นชิด โดยไม่รอให้รถฝ่ายผู้เสนอข้อพิพาทผ่านไปก่อน จึงได้เกิดเฉี่ยวชนรถฝ่ายผู้เสนอข้อพิพาทเป็นเหตุให้นาย วบ.ผู้ขับได้รับขาดเจ็บและถึงแก่ความตายที่โรงพยาบาลชลบุรี ส่วนนาย ชว.ผู้นั่งซ้อนท้ายบาดเจ็บสาหัสขาซ้ายขาด พนักงานสอบสวนสอบสวนพิจารณาแล้วเห็นว่าเหตุเกิดจากความประมาทของผู้ขับรถฝ่ายคู่กรณี ผู้เสนอข้อพิพาทได้จ่ายค่ารักษาพยาบาลของผู้ขับฝ่ายผู้เสนอข้อพิพาทก่อนตายเป็นเงิน 14,140 บาท และค่าปลงศพเป็นเงิน 35,000 บาท รวมเป็นเงินทั้งหมด 49,140 บาท ในส่วนของนาย ชว.ผู้นั่งซ้อนท้ายเสียค่ารักษาพยาบาลเป็นเงิน 15,000 บาท และต้องสำรองจ่ายค่าสูญเสียขาซ้ายเป็นเงิน 85,000 บาท รวมเป็นเงิน 100,000 บาท ผู้เสนอข้อพิพาทจ่ายเงินดังกล่าวเป็นเงินทั้งหมด 149,140 บาท ผู้เสนอข้อพิพาทจึงขอใช้สิทธิไล่เบี้ยเงินดังกล่าวจากคู่กรณี ขอให้ชี้ขาดให้คู่กรณีชำระเงินดังกล่าวพร้อมดอกเบี้ย

คู่กรณียื่นคำคัดค้านทำนองว่า ผู้เสนอข้อพิพาทมิได้เป็นผู้รับประกันภัยรถจักรยานยนต์คันหมายเลขทะเบียน ขลธ-13 ชลบุรี จึงไม่อาจใช้สิทธิไล่เบี้ยตามพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้ประสบภัยจากรถ มาตรา 31 ได้ การที่ผู้เสนอข้อพิพาทรับผิดใช้ค่าสินไหมทดแทนของผู้ประสบภัยจามสัญา CMIP เป็นเรื่องตกลงกันเองระหว่างผู้เสนอข้อพิพาทกับบริษัท ส. ประกันภัย จำกัด ซึ่งเป็นผู้รับประกันภัยรถคันดังกล่าว และเป็นสัญญาเพื่อประโยชน์ของบุคคลภายนอก แต่ให้ผู้ประสบภัยเลือกให้บริษัท ส. ประกันภัย จำกัด หรือผู้เสนอข้อพิพาทเป็นผู้รับผิดค่ารักษาพยาบาล ผู้มีสิทธิไล่เบี้ยเงินคืนได้ตาม พ.ร.บ.มาตรา 31 คือบริษัท ส.ประกันภัย จำกัด แต่ผู้เสนอข้อพิพาทกลับเรียกร้องค่าเสียหายเพื่อตนเองและเรื่องนี้มิใช่การโอนสิทธิเรียกร้องและเป็นสัญญาที่ขัดต่อกฎหมายและขัดต่อความสงบเรียบร้อยและศีลธรรมอันดีต่อประชาชน สัญญานี้ไม่อยู่ในขอบเขตของสัญญาการระงับข้อพิพาทโดยอนุญาโตตุลาการ สมาคมประกันวินาศภัย ข้อ 2 และ ตามมาตรา 40 (1) (ง) แห่ง พ.ร.บ. อนุญาโตตุลาการ พ.ศ. 2545

และมิใช่สัญญาข้อพิพาททางแพ่งระหว่างผู้เสนอข้อพิพาทกับคู่กรณี และไม่มีส่วนเกี่ยวข้องกับสัญญาประกันภัยระหว่างผู้เสนอข้อพิพาทกับคู่กรณีเรื่องตัวการตัวแทน

ประเด็นข้อพิพาทมีว่า ผู้เสนอข้อพิพาทใช้สิทธิไล่เบี้ยจำนวนเงินตามคำเสนอข้อพิพาทคืนจากคู่กรณีหรือไม่

หน้าที่นำสืบตกผู้เสนอข้อพิพาท

ผู้เสนอข้อพิพาทมีนาย ชก. ผู้รับมอบอำนาจมาสืบว่า ผู้เสนอข้อพิพาทรับประกันภัยต่อรถจักรยานยนต์ภาคบังคับซึ่งรถจักรยานยนต์คันหมายเลขทะเบียน ขลธ-13 ชลบุรี จากบริษัท ส.ประกันภัย จำกัด รายละเอียดตามเอกสาร ส.1 โดยมีข้อกำหนดการเข้าร่วมการเอาประกันภัยต่อและรับประกันภัยต่อช่วงกองกลางรับประกันภัยรถจักรยานยนต์ภาคบังคับ และสัญญาประกันภัยต่อกองกลางรับประกันภัยรถจักรยานยนต์ภาคบังคับตามเอกสาร ส.2 ซึ่งผู้เสนอข้อพิพาทมีหน้าที่จ่ายค่าสินไหมทดแทนรถคันนี้ รวมทั้งมีอำนาจในการดำเนินคดีทางกฎหมายต่อผู้กระทำละเมิดคือรถคันที่คู่กรณีรับประกันภัย ซึ่งเรื่องนี้รถฝ่ายคู่กรณีเป็นฝ่ายประมาท ทำให้นาย วบ.ผู้ขับรถคันที่ผู้เสนอข้อพิพาทรับประกันภัยต่อได้รับบาดเจ็บและถึงแก่ความตายในเวลาต่อมา โดยผู้เสนอข้อพิพาทจ่ายค่ารักษาพยาบาลก่อนตายและค่าปลงศพรวมเป็นเงิน 49,140 บาท ส่วนนาย ชว. ผู้โดยสารขาขาด ผู้เสนอข้อพิพาทจ่ายเป็นเงิน 100,000 บาท รวมเป็นเงินทั้งหมด 149,140 บาท ผู้เสนอข้อพิพาททวงถามให้คู่กรณีชำระ แต่คู่กรณีปฏิเสธการจ่ายเมื่อวันที่ 14 พฤศจิกายน 2548

คู่กรณียื่นคำแถลงคัดค้านและไม่ติดใจสืบพยาน

พิเคราะห์แล้ว สำหรับปัญหาตามประเด็นข้อเดียวที่ว่า ผู้เสนอข้อพิพาทใช้สิทธิไล่เบี้ยเงินจำนวนเงินตามคำเสนอข้อพิพาทคืนจากคู่กรณีได้หรือไม่ ซึ่งปัญหานี้คู่กรณีได้แถลงคัดค้านทำนองว่าผู้เสนอข้อพิพาทมิได้รับประกันภัยรถจักรยานยนต์คันหมายเลขทะเบียน ขลธ-13 ชลบุรี แต่ผู้รับประกันภัยคือบริษัท ส.ประกันภัย จำกัด ผู้เสนอข้อพิพาทจึงไม่มีสิทธิไล่เบี้ยเงินคืนตาม พ.ร.บ.มาตรา 31 ผู้เสนอข้อพิพาทเป็นเพียงผู้รับประกันภัยต่อจากบริษัท ส.ประกันภัย จำกัด แม้จะมีอัตราส่วน 100 เปอร์เซ็นตื แต่ไม่หมายความว่าผู้เสนอข้อพิพาทจะเข้าสวมสิทธิและหน้าที่แทนบริษัท ส.ประกันภัย จำกัด ที่มีสิทธิและหน้าที่รับผิดต่อผู้เอาประกันภัยและบุคคลภายนอก ผู้ประสบภัยเป็นผู้ยื่นคำขอรับเงินค่าสินไหมทดแทนต่อบริษัท ส.ประกันภัย จำกัด และบริษัท ส.ประกันภัย จำกัด เป็นผู้มีหน้าที่ตามกฎหมายต้องชำระการที่ผู้เสนอข้อพิพาททำสัญญา CMIP กับบริษัท ส.ประกันภัย จำกัด โดยจ่ายค่าสินไหมทดแทนให้โรงพยาบาลเป็นการจ่ายแทน จึงมิได้เป็นการจ่ายตาม พ.ร.บ.มาตรา 31 ผู้เสนอข้อพิพาทจึงไม่สามารถอ้างสัญญา CMIP กับคู่กรณีซึ่งเป็นบุคคลภายนอกได้ และการจ่ายเงินของผู้เสนอข้อพิพาทมิได้กระทำการเป็นตัวแทนของบริษัท ส.ประกันภัย จำกัด เพราะเป็นการเรียกร้องค่าสินไหมทดแทนในนามของตนเอง การอ้างสัญญาข้อ 6.1 ไม่ถูกต้อง สัญญา CMIP เป็นสัญญาทางแพ่งไม่อยู่ในอำนาจของอนุญาโตตุลาการวินิจฉัยชี้ขาดได้ เพราะเป็นสัญญา 2 ฝ่ายระหว่างผู้เสนอข้อพิพาทกับบริษัท ส.ประกันภัย จำกัด หากวินิจฉัยชี้ขาดเป็นการวินิจฉัยเกิดขอบเขตแห่งข้อตกลงตามสัญญาระงับข้อพิพาทอนุญาโตตุลาการ สมาคมประกันวินาศภัย การแปลความหมายของสัญญาดังกล่าวเป็นเรื่องโอนสิทธิหน้าที่ไม่ถูกต้อง การไล่เบี้ยเป็นสิทธิของบริษัท ส.ประกันภัย จำกัด แต่ผู้เดียว การให้บุคคลอื่นเรียกร้องแทนต้องมีการมอบอำนาจ และสัญญา CMIP เป็นสัญญาขัดต่อความสงบเรียบร้อยหรือศีลธรรมอันดีต่อประชาชน สัญญาดังกล่าวเป็นบุคคลสิทธิจะใช้สิทธิกระทบต่อบุคคลภายนอกได้ต่อเมื่อมีกฎหมายรับรอง การลงชื่อของอธิบดีกรมการประกันภัยในสัญญาดังกล่าวในฐานะพยาน แต่ไม่จำเป็นที่คู่กรณีต้องรู้ และไม่เป็นสัญญาโดยชอบด้วยกฎหมาย เห็นว่าแม้จะได้ความตามกรมธรรม์ ส. 1 ว่ารถจักรยานยนต์คันที่ถูกละเมิดครั้งนี้จะมิได้ประกันภัยไว้กับผู้เสนอข้อพิพาท แต่ได้ประกันภัยไว้กับบริษัท ส.ประกันภัย จำกัด ตามที่คู่กรณีแถลงต่อสู้ไว้ แต่เมื่อมีข้อกำหนดและสัญญาตามเอกสาร ส. 2 ว่ามีบริษัทประกันภัย 56 บริษัท รวมถึงบริษัท ก.จำกัด ผู้เสนอข้อพิพาท ได้เข้าเป็นสมาชิกลงนามในข้อกำหนดการเข้าร่วมการเอาประกันภัยต่อและการรับประกันภัยต่อช่วงกองกลางรับประกันภัยรถจักรยานยนต์ภาคบังคับ ระหว่างบริษัท.....จำกัด ผู้เอาประกันภัยต่อฝ่ายหนึ่งกับบริษัท ก. จำกัด ผู้รับประกันภัยต่อฝ่ายหนึ่ง โดยเนื้อหาของเอกสารดังกล่าวมีความหมายในทำนองว่า สมาชิกตกลงให้บริษัท ก. จำกัด คือผู้เสนอข้อพิพาทเป็นผู้บริหารกองกลาง

ภายใต้การกำหนดนโยบายและการกำกับดูแลของคณะกรรมการและบริษัท.....จำกัด ยังตกลงทำสัญญาประกันภัยต่อกองกลางรับประกันภัยรถจักรยานยนต์ภาคบังคับ โดยบริษัท.....จำกัด ผู้เอาประกันภัยต่อกับบริษัท ก. ประกันภัย จำกัด ผู้รับประกันภัยต่อแบบอัตราส่วน 100 เปอร์เซ็นต์ ของกรมธรรม์คุ้มครองผู้ประสบภัยจากรถที่ออกให้ผู้เอาประกันภัยโดยตรงทุกฉบับให้ผู้รับประกันภัยต่อ โดยบริษัท.....จำกัด ตกลงชดเชยค่าใช้จ่ายในการบริการกองกลางในอัตราร้อยละ 1 ของเบี้ยประกันภัยรับตรงสุทธิ และยังตกลงให้กองกลางทำหน้าที่จัดการสินไหมทดแทนเพียงผู้เดียว สำหรับสัญญาประกันภัยต่อกองกลางรับประกันภัยรถจักรยานยนต์ภาคบังคับระหว่างบริษัทผู้เอาประกันภัยต่อฝ่ายหนึ่ง ในสัญญาข้อ 1.1 บริษัท.....จำกัด ตกลงเอาประกันภัยต่อและบริษัท ก.ประกันภัย จำกัด ผู้รับประกันภัยต่อได้ตกลงรับประกันภัยต่อแบบอัตราส่วนจำนวน 100 เปอร์เซ็นต์ของกรมธรรม์คุ้มครองผู้ประสบภัยจากรถเฉพาะรถจักรยานยนต์ทุกสัญญาซึ่งต่อในสัญญานี้จะเรียกว่ากรมธรรม์ บริษัท ..... จำกัด จะแจ้งการรับประกันภัยต่อโดยการส่งสื่อบันทึกข้อมูลคอมพิวเตอร์ .....และข้อ 6.1 บริษัท .....จำกัด ตกลงให้ผู้รับประกันภัยต่อทำหน้าที่บริหารจัดการสินไหมทดแทน การจ่ายค่าเสียหายเบื้องต้น การจ่ายค่าสินไหมทดแทนและการตกลงประนีประนอมยอมความแต่ผู้เดียว .....และบริษัท ..... จำกัด ยินยอมให้ผู้รับประกันภัยต่อมีสิทธิในการดำเนินคดีตามกฎหมาย.....และทำการอื่นๆ ทุกอย่างตามที่บริษัทผู้รับประกันภัยต่อเห็นสมควรเมื่อเนื้อหาของข้อกำหนดและสัญญาดังกล่าวมาข้างต้นเป็นข้อตกลงระหว่างบริษัทสมาชิกด้วยกันเอง ผู้เสนอข้อพิพาทในฐานะผู้รับประกันภัยต่อ จึงย่อมใช้สิทธิต่างๆ ตามข้อกำหนดและสัญญาดังกล่าวในนามของตนเองได้ กล่าวคือจ่ายเงินให้ผู้เสนอข้อพิพาทรับประกันภัยต่อได้ตามพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้ประสบภัยจากรถ มาตรา 31 ดังนี้ข้อแถลงคัดค้านบางข้อของคู่กรณีข้างต้นไม่อาจรับฟังหักล้างหลักฐานของผู้เสนอข้อพิพาทดังกล่าวข้างต้นได้ ส่วนที่คู่กรณีแถลงคัดค้านอ้างว่าเรื่องนี้ไม่เข้าหลักเกณฑ์ตัวการตัวแทนนั้น แต่เมื่อเป็นเรื่องที่ผู้เสนอข้อพิพาทรับประกันภัยต่อจากผู้รับประกันภัยโดยตรงและใช้สิทธิตามข้อกำหนดและสัญญาตามที่ตกลงกันไว้ จึงหาใช่เป็นเรื่องตัวแทนและตัวแทนไม่ และที่แถลงอ้างว่าสัญญานี้ขัดต่อความสงบเรียบร้อยและศีลธรรมอันดีของประชาชนและไม่อยู่ในเขตของสัญญาอนุญาโตตุลาการ เนื่องจากไม่ใช่ข้อพิพาททางแพ่งและอนุญาโตตุลาการไม่มีอำนาจวินิจฉัยชี้ขาดได้นั้น แต่เมื่อดูรายละเอียดของสัญญาและข้อกำหนดก็เป็นสัญญาทางแพ่งเกี่ยวกับเนื่องกับสัญญาประกันภัย โดยเฉพาะข้อกำหนดและสัญญาดังกล่าวทำขึ้นโดยมีอธิบดีกรมการประกันภัยลงลายมือชื่อเป็นพยานไว้และยังมีสมาคมประกันวินาศภัยได้ลงนามรับรู้เป็นพยานด้วย จึงหาเป็นข้อกำหนดและสัญญาที่ขัดต่อกฎหมายและศีลธรรมอันดีของประชาชนแต่อย่างใดไม่ เมื่อเป็นข้อพิพาทที่เกี่ยวกับเนื่องสัญญาประกันภัย อนุญาโตตุลาการจึงย่อมชี้ขาดข้อพิพาทตามสัญญาการระงับข้อพิพาทโดยอนุญาโตตุลาการข้อ 2 ได้ ข้อแถลงต่อสู้ตามคำแถลงดังกล่าวมาไม่อาจรับฟังได้ ดังนี้คู่กรณีจึงต้องรับผิดใช้เงินตามคำเสนอข้อพิพาทคืนแก่ผู้เสนอข้อพิพาทพร้อมดอกเบี้ย แต่เมื่อปรากฏตามเอกสาร ส.4 เป็นหลักฐานของผู้เสนอข้อพิพาทฝ่ายเดียว ยังให้พอฟังว่าผู้เสนอข้อพิพาททวงถามให้คู่กรณีชำระหนี้เมื่อใด ยังถือไม่ได้ว่าคู่กรณีผิดนัดมาก่อนที่ผู้เสนอข้อพิพาทจะเสนอข้อพิพาท จึงให้รับผิดอกเบี้ยตั้งแต่วันเสนอข้อพิพาทเป็นต้นไป

ชี้ขาดให้คู่กรณีชำระเงินจำนวน 149,140 บาท แก่ผู้เสนอข้อพิพาทพร้อมดอกเบี้ยร้อยละ 7.5 ต่อปีจากต้นเงินดังกล่าวนับแต่วันเสนอข้อพิพาท (วันที่ 26 มิถุนายน 2549) เป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จ กับให้ใช้ค่าธรรมเนียม 2,187 บาท แทนผู้เสนอข้อพิพาท โดยให้คู่กรณีชำระเงินดังกล่าวภายใน 1 เดือนนับแต่วันทราบคำชี้ขาด

.....อนุญาโตตุลาการ

คำชี้ขาดของอนุญาโตตุลาการ

สำนักงานอนุญาโตตุลาการ สมาคมประกันวินาศภัย
223 ซอยร่วมฤดี ถนนวิทยุ แขวงลุมพินี เขตปุทมวัน
กรุงเทพมหานคร 10330

ข้อพิพาทหมายเลขดำที่ 4174/2549
ข้อพิพาทหมายเลขแดงที่ 834/2550

วันที่ 26 เดือน กุมภาพันธ์ พ.ศ. 2550

บริษัท ก. ประกันภัย จำกัด (มหาชน) ผู้เสนอข้อพิพาท

ระหว่าง

บริษัท ท. ประกันภัย จำกัด (มหาชน) คู่กรณี

เรื่อง ประกันภัยรถยนต์

อนุญาโตตุลาการได้พิจารณาข้อพิพาทเรื่องนี้แล้ว มีคำชี้ขาดดังต่อไปนี้ ผู้เสนอข้อพิพาทเสนอข้อพิพาทว่า ผู้เสนอข้อพิพาทรับประกันภัยรถยนต์คันหมายเลขทะเบียน 10-1415 ราชบุรี เมื่อวันที่ 18 มีนาคม 2548 เวลา 18.15 นาฬิกา ผู้ขับรถคันที่ผู้เสนอข้อพิพาทรับประกันภัยไว้ขับรถไปตามสิรินธร ถึงที่เกิดเหตุบริเวณสะพานข้ามคลองบางกอกน้อย แขวงบางพลัด เขตบางพลัด กรุงเทพมหานคร ผู้ขับรถคันที่คู่กรณีรับประกันภัยไว้ขับรถไปในทิศทางเดียวกัน โดยประมาท ขับด้วยความเร็วสูง เปลี่ยนช่องทางเดินรถกะทันหันจากช่องซ้ายสุดไปในช่องขวาสุด เป็นเหตุให้ขวางหน้าและเฉี่ยวชนรถคันที่ผู้เสนอข้อพิพาทรับประกันภัยได้รับความเสียหาย ผู้เสนอข้อพิพาทนำรถไปซ่อมเสียเงินไปจำนวน 8,474.40 บาท ขอให้คู่กรณีในฐานะผู้รับประกันภัยไว้จากผู้ประมาททำละเมิดชำระเงินจำนวนดังกล่าวพร้อมดอกเบี้ยแก่ผู้เสนอข้อพิพาท

คู่กรณียื่นคำคัดค้านว่า ผู้เสนอข้อพิพาทยังไม่ได้ชำระเงินค่าซ่อมรถจึงยังไม่ได้รับช่วงสิทธิที่จะยื่นคำเสนอข้อพิพาทนี้ได้ เรื่องภาษีมูลค่าเพิ่มผู้เสนอข้อพิพาทไม่อาจเรียกเอาจากคู่กรณีได้ขอให้ยกคำเสนอข้อพิพาทเสีย

ในชั้นพิจารณากำหนดประเด็นข้อพิพาทเรื่อง รับช่วงสิทธิแล้วหรือยัง เรียกเอาภาษีมูลค่าเพิ่มได้หรือไม่

ในชั้นพิจารณาต่อมาผู้เสนอข้อพิพาทยอมลดค่าซ่อมรถให้ 20 เปอร์เซ็นต์ และยอมหักภาษีมูลค่าเพิ่มออกไป คงติดใจเรียกร้องเอาจากคู่กรณีเพียงจำนวน 6,336 บาท คู่กรณียอมรับว่าผู้เสนอข้อพิพาทได้รับช่วงสิทธิแล้ว ทั้งสองฝ่ายไม่ติดใจนำสืบ

พิเคราะห์แล้วข้อเท็จจริงคงฟังได้ตามที่ผู้เสนอข้อพิพาทและคู่กรณีรับกันว่าผู้เสนอข้อพิพาทได้รับช่วงสิทธิแล้วและค่าเสียหายมีเพียงจำนวน 6,336 บาท เท่านั้น ฟังได้ว่าผู้เสนอข้อพิพาทได้ทวงถามจากคู่กรณีแล้ว ข้อพิพาทฟังได้ตามขอ

ชี้ขาดให้คู่กรณีชำระเงินจำนวน 6,336 บาท พร้อมด้วยดอกเบี้ยในอัตราร้อยละเจ็ดครึ่งต่อปี ของเงินจำนวนดังกล่าว นับตั้งแต่วันที่ผู้เสนอข้อพิพาทได้จ่ายเงินไปคือวันที่ 21 ตุลาคม 2548 เป็นต้นไป จนกว่าจะชำระเสร็จแก่ผู้เสนอข้อพิพาท กับให้ใช้ค่าธรรมเนียม 1,500 บาทแทนผู้เสนอข้อพิพาทด้วย ทั้งนี้ภายในกำหนดหนึ่งเดือนนับตั้งแต่วันที่ได้รับคำชี้ขาดเป็นต้นไป

.....อนุญาโตตุลาการ

คำชี้ขาดของอนุญาโตตุลาการ

สำนักงานอนุญาโตตุลาการ สมาคมประกันวินาศภัย
223 ซอยร่วมฤดี ถนนวิทยุ แขวงลุมพินี เขตปุทมวัน
กรุงเทพมหานคร 10330

ข้อพิพาทหมายเลขดำที่ 3084/2549
ข้อพิพาทหมายเลขแดงที่ 853/2550

วันที่ 26 เดือน กุมภาพันธ์ พ.ศ. 2550

บริษัท ก. ประกันภัย จำกัด ผู้เสนอข้อพิพาท

ระหว่าง

บริษัท ว. ประกันภัย จำกัด คู่กรณี

เรื่อง ประกันภัยรถยนต์

อนุญาโตตุลาการได้พิจารณาข้อพิพาทเรื่องนี้แล้ว มีคำชี้ขาดดังต่อไปนี้ ผู้เสนอข้อพิพาทเสนอข้อพิพาทและร้องขอแก้ไขเพิ่มเติมคำเสนอข้อพิพาทว่า ผู้เสนอข้อพิพาทรับประกันภัยรถจักรยานยนต์คันหมายเลขทะเบียน กกฉ-482 นครศรีธรรมราช คู่กรณีรับประกันภัยรถยนต์คันหมายเลขทะเบียน บบ-6171 นครศรีธรรมราช เมื่อวันที่ 4 มิถุนายน 2547 เวลาประมาณ 16.00 นาฬิกา ผู้ขับรถจักรยานยนต์คันที่ผู้เสนอข้อพิพาทรับประกันภัยไว้ขับรถไปตามถนนสายทุ่งสง-บางขัน ถึงที่เกิดเหตุหมู่ 8 ตำบลเขาโร อำเภอทุ่งสง จังหวัดนครศรีธรรมราช ผู้ขับรถยนต์คันที่คู่กรณีรับประกันภัยไว้ขับตามหลังไปโดยประมาท ขับด้วยความเร็วสูง เสียหลักเฉี่ยวชนรถจักรยานยนต์คันที่ผู้เสนอข้อพิพาทรับประกันภัยไว้ทำให้ผู้ขับรถจักรยานยนต์ได้รับบาดเจ็บ ผู้เสนอข้อพิพาทได้จ่ายเงินค่ารักษาพยาบาลแก่ผู้บาดเจ็บจำนวน 15,000 บาท อันเป็นค่าเสียหายเบื้องต้นตามกฎหมายคุ้มครองผู้ประสบภัยจากรถ ขอให้คู่กรณีในฐานะผู้รับประกันภัยไว้จาผู้ประมาททำละเมิดชำระเงินจำนวนดังกล่าวพร้อมด้วยดอกเบี้ยแก่ผู้เสนอข้อพิพาท

คู่กรณียื่นคำคัดค้านว่า ผู้เสนอข้อพิพาทไม่ได้เป็นผู้รับประกันภัยรถจักรยานยนต์คันที่ผู้เสนอข้อพิพาทกล่าวอ้าง การที่ผู้เสนอข้อพิพาทเป็นผู้รับประกันภัยต่อตามสัญญารับประกันภัยต่อกองกลางรับประกันภัยรถจักรยานยนต์ภาคบังคับ เป็นการปฏิบัติตามสัญญาไม่ใช่ปฏิบัติตามกฎหมาย การที่ผู้เสนอข้อพิพาชำระเงินค่ารักษาพยาบาลแก่ผู้บาดเจ็บไปเป็นการชำระตามอำเภอใจไม่ใช่การชำระตามความในมาตรา 31 แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้ประสบภัยจากรถ พ.ศ. 2535 ผู้เสนอข้อพิพาทจึงไม่มีสิทธิไล่เบี้ยต่อคู่กรณีได้ การทำสัญญารับประกันภัยต่อกองกลางรับประกันภัยรถจักรยานยนต์ภาคบังคับ ซึ่งผู้เสนอข้อพิพาทเข้าเป็นคู่สัญญานั้น คู่กรณีไม่ได้เข้าเป็นคู่สัญญาด้วย คู่กรณีจึงเป็นบุคคลภายนอกไม่มีส่วนผูกพันต่อสัญญาดังกล่าว การที่ผู้เสนอข้อพิพาทนำสัญญาดังกล่าวให้อนุญาดตตุลาการชี้ขาดไม่ใช่เนื่องจากข้อพิพาททางแพ่งตามคำนิยามแห่งสัญญาการระงับข้อพิพาทโดยอนุญาโตตุลาการซึ่งทำกันไว้ อนุญาโตตุลาการจึงไม่มีอำนาจที่จะชี้ขาดข้อพิพาทนี้ ขอให้ยกคำเสนอข้อพิพาทเสีย

ในชั้นพิจารณา กำหนดประเด็นข้อพิพาทเรื่องผู้เสนอข้อพิพาทมีสิทธิเสนอข้อพิพาทนี้หรือไม่ คู่กรณีจะต้องรับผิดตามที่ผู้เสนอข้อพิพาทขอมาหรือไม่

ในชั้นพิจารณา ผู้เสนอข้อพิพาทอ้างส่งสำเนาคำชี้ขาดข้อพิพาทเรื่องอื่นซึ่งมีประเด็นข้อพิพาทเป็นอย่างเดียวกันกับข้อพิพาทนี้ ซึ่งอนุญาโตตุลาการ สำนักงานอนุญาโตตุลาการ สมาคมประกันวินาศภัยได้ชี้ขาดไว้แล้ว ผู้เสนอข้อพิพาทไม่ติดใจที่จะนำสืบพยานหลักฐานอื่นใด

คู่กรณีขอส่งคำแถลงการณ์ปิดการพิจารณาข้อพิพาทเข้ามาเพื่อใช้ในการพิจารณาประกอบการชี้ขาดข้อพิพาทนี้และไม่ติดใจนำสืบพยานอื่นใดอีก

พิเคราะห์แล้ว ในประเด็นข้อพิพาทเรื่องผู้เสนอข้อพิพาทมีสิทธิเสนอข้อพิพาทนี้หรือไม่ ในข้อนี้ข้อเท็จจริงคงฟังได้ตามคำเสนอข้อพิพาทของผู้เสนอข้อพิพาทโดยคู่กรณีไม่กล่าวปฏิเสธหรือโต้แย้งให้เห็นเป็นอย่างอื่นจึงฟังข้อเท็จจริงได้ว่า ผู้เสนอข้อพิพาทเป็นผู้รับประกันภัยช่วงต่อตามสัญญารับประกันภัยต่อกองกลางรับประกันภัยรถจักรยานยนต์ภาคบังคับโดยรับต่อมาจากบริษัท ส.ประกันภัย จำกัด ผู้เสนอข้อพิพาทได้จ่ายเงินค่ารักษาพยาบาลอันเป็นค่าเสียหายเบื้องต้นแก่ผู้ที่ได้รับบาดเจ็บไปแล้ว ผู้เสนอข้อพิพาทใช้สิทธิที่จะไล่เบี้ยเอาจากคู่กรณีในฐานะผู้รับประกันภัยไว้จากผู้ประมาททำละเมิด ในข้อนี้คู่กรณีกล่าวแก้ว่าผู้เสนอข้อพิพาทอ้างรับช่วงสิทธิตามสัญญาประกันภัยต่อกองกลางรับประกันภัยรถจักรยานยนต์ภาคบังคับ ไม่ใช่รับช่วงสิทธิตามความในมาตรา 31 แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้ประสบภัยจากรถ พ.ศ. 2535 เห็นว่าสัญญษประกันภัยต่อกองกลางรับประกันภัยรถจักรยานยนต์ภาคบังคับ ซึ่งทำขึ้นระหว่างบริษัท ส.ประกันภัย จำกัด ผู้รับประกันภัยเดิมและบริษัท ก. ประกันภัย จำกัด ผู้รับประกันภัยต่อ เป็นสัญญาซึ่งทางราชการยอมรับให้ทำขึ้นได้โดยมีอธิบดีกรมการประกันภัยได้ลงลายมือชื่อเป็นพยาน และนายกสมาคมประกันวินาศภัยซึ่งเป็นผู้ดูแลผลประโยชน์ระหว่างบริษัทผู้รับประกันภัยและผู้เอาประกันภัยได้ลงนามรับรู้ไว้เป็นพยานด้วย เชื่อว่าผู้เสนอข้อพิพาทเป็นผู้รับประกันภัยต่อกองกลางรับประกันภัยรถจักรยานยนต์ภาคบังคับ จึงเชื่อได้ว่าผู้เสนอข้อพิพาทรับโอนสิทธิมาจากบริษัท ส.ประกันภัย จำกัด เป็นการถูกต้องแล้ว การที่คู่กรณีอ้างว่าสิทธิตามสัญญาไม่ใช่สิทธิที่ผู้เสนอข้อพิพาทจะไล่เบี้ยเอาจากผู้รับประกันภัยไว้ตามกฎหมายคุ้มครองผู้ประสบภัยจากรถได้ คู่กรณีโต้แย้งว่าเป็นสิทธิเฉพาะของบริษัท ส.ประกันภัย จำกัด ไม่ใช่สิทธิของผู้เสนอข้อพิพาท เห็นว่าข้อกล่าวแก้ของคู่กรณีไม่สามาถจะไปตัดสิทธิของผู้เสนอข้อพิพาทซึ่งเป็นผู้รับโอนสิทธิเรียกร้องมาจากบริษัท ส.ประกันภัย ในอันที่จะเรียกร้องเอาจากผู้ประมาททำละเมิดรวมทั้งเรียกร้องเอาจากคู่กรณีในฐานะผู้รับประกันภัยไว้จากผู้ประมาททำละเมิดได้ นอกจากที่คู่กรณีกล่าวแก้แล้วไม่เห็นมีเหตุผลใดที่คู่กรณีในฐานะผู้รับประกันภัยไว้จากผู้ประมาททำละเมิดจะไม่ต้องชดเชยค่าเสียหายจากภัยที่เกิดขึ้น ข้อกล่าวแก้ของคู่กรณีฟังไม่ขึ้น เชื่อว่าผู้เสนอข้อพิพาทมีสิทธิเสนอข้อพิพาทนี้ได้ สำหรับในประเด็นข้อพิพาทเรื่องคู่กรณีจะต้องรับผิดตามที่ผู้เสนอข้อพิพาทขอมาหรือไม่นั้น ในข้อนี้ผู้เสนอข้อพิพาทมาขอตามคำเสนอข้อพิพาทซึ่งคู่กรณีไม่ได้ให้การโต้แย้งเป็นอย่างอื่นฟังได้ว่าคู่กรณีรับข้อเท็จจริงตามคำเสนอข้อพิพาทนั้น ฟังได้ว่าผู้เสนอข้อพิพาทได้ชำระเงินค่ารักษาพยาบาลแก่ผู้บาดเจ็บไปแล้วตามขอและฟังได้ว่าผู้เสนอข้อพิพาททวงถามจากคู่กรณีแล้ว ข้อพิพาทจึงฟังได้ตามขอ

ชี้ขาดให้คู่กรณีชำระเงินจำนวน 16,687 บาท พร้อมด้วยดอกเบี้ยในอัตราร้อยละเจ็ดครึ่งต่อปี ของเงินจำนวน 15,000 บาท นับถัดจากวันเสนอข้อพิพาทเป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จแก่ผู้เสนอข้อพิพาท กับให้คู่กรณีชำระเงินค่าธรรมเนียมจำนวน 1,500 บาท แทนผู้เสนอข้อพิพาทด้วย ทั้งนี้ภายในกำหนดหนึ่งเดือนนับตั้งแต่วันที่ได้รับทราบคำชี้ขาดนี้เป็นต้นไป

.....อนุญาโตตุลาการ

คำชี้ขาดของอนุญาโตตุลาการ

สำนักงานอนุญาโตตุลาการ สมาคมประกันวินาศภัย
223 ซอยร่วมฤดี ถนนวิทยุ แขวงลุมพินี เขตปุทมวัน
กรุงเทพมหานคร 10330

ข้อพิพาทหมายเลขดำที่ 4520/2549
ข้อพิพาทหมายเลขแดงที่ 2060/2550

วันที่ 14 เดือน พฤษภาคม พ.ศ. 2550

บริษัท ก. ประกันภัย จำกัด ผู้เสนอข้อพิพาท

ระหว่าง

บริษัท ว. ประกันภัย จำกัด คู่กรณี

เรื่อง พระราชบัญญัติคุ้มครองผู้ประสบภัยจากรถ

อนุญาโตตุลาการได้พิจารณาเรื่องนี้แล้ว มีคำชี้ขาดดังต่อไปนี้ ผู้เสนอข้อพิพาทเสนอข้อพิพาทว่า ผู้เสนอข้อพิพาทเป็นผู้เข้าร่วมการเอาประกันภัยต่อและรับประกันภัยต่อช่วงกองกลางรับประกันภัยรถจักรยานยนต์ภาคบังคับ CMIP และสัญญาประกันภัยต่อกองกลางรับประกันภัยภาคบังคับรถจักรยานยนต์คันหมายเลขทะเบียน กยธ-735 พิจิตร จากบริษัท ส.ประกันภัย จำกัด ตามพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้ประสบภัยจากรถ ส่วนคู่กรณีเป็นผู้รับประกันภัยรถยนต์คันหมายเลขทะเบียน ปพ-1745 กรุงเทพมหานคร ตามพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้ประสบภัยจากรถ เมื่อวันที่ 26 สิงหาคม 2547 เวลา 16.10 นาฬิกา นาย ดร. ได้ขับรถจักรยานยนต์คันที่ผู้เสนอข้อพิพาทรับประกันภัยต่อมาตามถนนสายสากเหล็ก-เนินมะปราง ขณะขับถึงที่เกิดเหตุได้มีนาย กก. ขับรถยนต์คันที่คู่กรณีรับประกันภัยมาทิศทางเดียวกันเฉี่ยวชนท้ายรถจักรยานยนต์คันที่ผู้เสนอข้อพิพาทรับประกันภัยต่อ เป็นเหตุให้นาย ดร.ผู้ขับได้รับบาดเจ็บ พนักงานสอบสวนได้สอบสวนแล้วสั่งฟ้องผู้ขับรถฝ่ายคู่กรณีและศาลได้พิพากษาแล้ว หลังจากเกิดเหตุนาย ดร.ผู้ขับได้เข้ารักษาพยาบาลเป็นเงิน 15,000 บาท และผู้เสนอข้อพิพาทได้จ่ายเงินดังกล่าวให้โรงพยาบาลแล้ว ผู้เสนอข้อพิพาทผู้รับประกันภัยต่อขอใช้สิทธิไล่เบี้ยเงินดังกล่าวจากคู่กรณี ขอให้ชี้ขาดให้คู่กรณีชำระเงินดังกล่าวพร้อมดอกเบี้ย

คู่กรณียื่นคำคัดค้านทำนองว่า ผู้เสนอข้อพิพาทมิได้รับประกันภัยรถจักรยานยนต์คันหมายเลขทะเบียน กยธ-735 พิจิตร การจ่ายเงินของผู้เสนอข้อพิพาทไม่ใช่เป็นบุคคลผู้มีสิทธิไล่เบี้ยตามพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้ประสบภัยจากรถ มาตรา 31 ได้ การที่ผู้เสนอข้อพิพาทตกลงรับผิดค่าสินไหมทดแทนของผู้ประสบภัยตามสัญญา CMIP กับบริษัท ส.ประกันภัย จำกัด เป็นการตกลงตามสัญญาจากกลุ่มสมาชิกกันเอง โดยคู่กรณีมิได้เป็นคู่สัญญาหรือร่วมเป็นสมาชิกในกลุ่มแต่อย่างใด ข้อสัญญาดังกล่าวมิได้มีผลผูกพันกับอนุญาโตตุลาการและคู่กรณี เนื่องจากสัญญาไม่อยู่ขอบนอกของสัญญาการระงับข้อพิพาทโดยอนุญาโตตุลาการและตามมาตรา 40 (1) (ง) แห่งพระราชบัญญัติอนุญาโตตุลาการ พ.ศ. 2535 และมิใช่ข้อสัญญาทางแพ่งตามคำนิยามแห่งสัญญาการระงับข้อพิพาทโดยอนุญาโตตุลาการ และสัญญา CMIP มิใช่สัญญาประกันภัยที่พิพาทระหว่างผู้เสนอข้อพิพาทกับคู่กรณี อนุญาโตตุลาการจึงไม่มีอำนาจวินิจฉัยชี้ขาดตามสัญญา CMIP ได้ และไม่สามารถใช้สิทธิไล่เบี้ยตาม มาตรา 31 แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้ประสบภัยจากรถเพราะขัดต่อกฎหมายและขัดต่อความสงบเรียบร้อยและศีลธรรมอันดีของประชาชนหากอนุญาโตตุลาการชี้ขาดให้คู่กรณีรับผิดจะขัดต่อพระราชบัญญัติอนุญาโตตุลาการ มาตรา 40 (2) (ข) และมิใช่เรื่องตัวการตัวแทนหรือการโอนสิทธิเรียกร้อง

ประเด็นข้อพิพาทมีว่า คู่กรณีต้องรับผิดใช้เงินตามคำเสนอข้อพิพาทแก่ผู้เสนอข้อพิพาทหรือไม่

หน้าที่นำสืบตกผู้เสนอข้อพิพาท

ผู้เสนอข้อพิพาทมีนาย ชก. ผู้รับมอบอำนาจมาสืบว่า ผู้เสนอข้อพิพาทเป็นผู้รับประกันภัยต่อกองกลางรับประกันภัยรถจักรยานยนต์ภาคบังคับ ซึ่งรถจักรยานยนต์คันหมายเลขทะเบียน กยธ-735 พิจิตร จากบริษัท ส.ประกันภัย จำกัดดังรายละเอียดตามข้อกำหนดและสัญญาเอกสาร ส.1 เมื่อวันที่ 26 สิงหาคม 2547 เวลา 16.10 นาฬิกา รถยนต์ฝ่ายคู่กรณีได้ชนรถคันที่ผู้เสนอข้อพิพาทรับประกันภัยต่อ ทำให้นาย ดร. ผู้ขับรถคันที่ผู้เสนอข้อพิพาทต่อได้รับบาดเจ็บเข้ารักษาพยาบาล 2 แห่งเป็นเงิน 15,000 บาทตามเอกสาร ส.2 และศาลได้พิพากษาว่าผู้ขับฝ่ายคู่กรณีประมาทแล้วเมื่อผู้เสนอข้อพิพาทจ่ายเงินดังกล่าวไปแล้วผู้เสนอข้อพิพาทเรียกร้องเงินดังกล่าวไปทางคู่กรณี คู่กรณีปฏิเสธมาตามเอกสาร ส.3

คู่กรณีไม่สืบพยานแต่ขอส่งคำแถลงแทน

พิเคราะห์แล้ว ข้อเท็จจริงฟังได้ยุติในเบื้องต้นว่า การเกิดเหตุครั้งนี้รถฝ่ายคู่กรณีเป็นฝ่ายประมาทที่ไปชนรถคันที่ผู้เสนอข้อพิพาทต่อ ทำให้นาย ดร. ผู้ขับรถคันที่ผู้เสนอข้อพิพาทรับประกันภัยได้รับบาดเจ็บเข้ารักษาพยาบาลเป็นเงิน 15,000 บาท และผู้เสนอข้อพิพาทได้จ่ายค่ารักษาพยาบาลจำนวนดังกล่าวให้โรงพยาบาลแล้ว ปัญหามีให้วินิจฉัยตามประเด็นข้อเดียวที่ว่า คู่กรณีต้องรับผิดใช้เงินตามคำเสนอข้อพิพาทแก่ผู้เสนอข้อพิพาทหรือไม่นั้น ซึ่งคู่กรณียื่นคำแถลงต่อสู้ในปัญหานี้ที่มีสาระสำคัญทำนองว่า ผู้เสนอข้อพิพาทมิได้รับประกันภัยรถคันที่ถูกรถฝ่ายคู่กรณีก่อละเมิด แต่ผู้รับประกันภัยรถคันดังกล่าวคือบริษัท ส.ประกันภัย จำกัด ดังนั้นผู้มีสิทธิไล่เบี้ยตามพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้ประสบภัยจากรถ มาตรา 31 ได้คือบริษัท ส.ประกันภัย จำกัด เรื่องนี้โรงพยาบาลต้องขอเบิกค่ารักษาพยาบาลต่อบริษัท ส. ประกันภัย จำกัด ซึ่งเป็นผู้รับประกันภัยโดยตรง และผู้มีหน้าที่จ่ายเงินคือบริษัท ส. ประกันภัย จำกัด การที่ผู้เสนอข้อพิพาทมีสัญญา CMIP กับบริษัท ส.ประกันภัย จำกัด และจ่ายเงินไป จึงไม่ใช่ผู้จ่ายเงินตามมาตรา 31 และผู้เสนอข้อพิพาทไม่ใช่ตัวแทนของบริษัท ส.ประกันภัย จำกัด การที่ผู้เสนอข้อพิพาทเรียกร้องให้คืนเงินในนามของตนเองจึงไม่เข้าหลักเกณฑ์ตัวการตัวแทน สัญญานี้ไม่อยู่ในอำนาจวินิจฉัยของอนุญาโตตุลาการ ตามสัญญาการระงับข้อพิพาทโดยอนุญาโตตุลาการ สมาคมประกันวินาศภัย เห็นว่า แม้จะได้ความตามกรมธรรม์ ส.1 แผ่นที่ 14 ว่ารถจักรยานยนต์คันที่ถูกละเมิดครั้งนี้จะมิได้ประกันภัยไว้กับผู้เสนอข้อพิพาทตามที่คู่กรณีต่อสู้ไว้ แต่ได้ประกันภัยไว้กับบริษัท ส.ประกันภัย จำกัด แต่เมื่อมีข้อกำหนดและสัญญาตามเอกสาร ส.1 แผ่นที่ 1-13 ว่ามีบริษัท ประกันภัย 56 บริษัท รวมถึงบริษัท ก. ประกันภัย จำกัด ผู้เสนอข้อพิพาทและบริษัท ส.ประกันภัย จำกัด ได้เข้าเป็นสมาชิกลงนามในข้อกำหนดการเข้าร่วมการเอาประกันภัยต่อและการรับประกันภัยต่อช่วงกองกลางรับประกันภัยรถจักรยานยนต์ภาคบังคับ และได้ทำสัญญาต่อกองกลางรับประกันภัยรถจักรยานยนต์ภาคบังคับระหว่างบริษัท.....จำกัด ผู้เอาประกันภัยต่อฝ่ายหนึ่งกับบริษัท ก. ประกันภัย จำกัด ผู้รับประกันภัยต่อฝ่ายหนึ่ง โดยเนื้อหาของเอกสารดังกล่าวมีความหมายในทำนองว่า สมาชิกตกลงให้บริษัท ก.ประกันภัย จำกัด คือผู้เสนอข้อพิพาทเป็นผู้บริหารกองกลาง ภายใต้การกำหนดนโยบายและการกำกับดูแลของคณะกรรมการ และบริษัท..... จำกัด ยังตกลงทำสัญญาประกันภัยต่อกองกลางรับประกันภัยรถจักรยานยนต์ภาคบังคับ โดยบริษัท.....จำกัด ผู้เอาประกันภัยต่อกับบริษัท ก.ประกันภัย จำกัด ผู้รับประกันภัยต่อแบบ อัตราส่วน 100 เปอร์เซ็นต์ ของกรมธรรม์คุ้มครองผู้ประสบภัยจากรถที่ออกให้ผู้เอาประกันภัยโดยตรงทุกฉบับให้ผู้รับประกันภัยต่อ โดยบริษัท.....จำกัด ตกลงชดเชยค่าใช้จ่ายในการบริหารกองกลางในอัตราร้อยละ 1 ของเบี้ยประกนภัยรับตรงสุทธิ และยังตกลงให้กองกลางทำหน้าที่จัดการสินไหมทดแทนเพียงผู้เดียว สำหรับสัญญาประกันภัยต่อกองกลางรับประกันภัยรถจักรยานยนต์ภาคบังคับระหว่างบริษัทผู้เอาประกันภัยต่อฝ่ายหนึ่งนั้น ในสัญญาข้อ 1.1 บริษัท.....จำกัด ตกลงเอาประกันภัยต่อและบริษัท ก. ประกันภัย จำกัด ผู้รับประกันภัยต่อได้ตกลงรับประกันภัยต่อแบบอัตราส่วนจำนวน 100 เปอร์เซ็นต์ ของกรมธรรม์คุ้มครองผู้ประสบภัยจากรถเฉพาะรถจักรยานยนต์ทุกสัญญาซึ่งต่อไปในสัญญานี้จะเรียกว่ากรมธรรม์ โดยบริษัท.....จำกัด จะแจ้งการับประกันภัยต่อโดยการส่งสื่อบันทึกข้อมูลคอมพิวเตอร์..... และข้อ 6.1 บริษัท.....จำกัด ตกลงให้ผู้รับประกันภัยต่อทำหน้าที่บริหารจัดการสินไหมทดแทน การจ่าย

ค่าเสียหายเบื้องต้น การจ่ายสินไหมทดแทนและการตกลงประนีประนอมยอมความแต่ผู้เดียว.....และบริษัทจำกัดยินยอมให้ผู้รับประกันภัยต่อมีสิทธิในการดำเนินคดีตามกฎหมาย.....และทำการอื่นๆ ทุกอย่างตามที่ผู้รับประกันภัยต่อเห็นสมควร เมื่อเนื้อหาของข้อกำหนดและสัญญาดังกล่าวมาข้างต้นเป็นข้อตกลงระหว่างบริษัทสมาชิกด้วยกันเอง ผู้เสนอข้อพิพาทในฐานะผู้รับประกันภัยต่อ จึงย่อมใช้สิทธิต่างๆ ตามข้อกำหนดและสัญญาดังกล่าวในนามของตนเองได้กล่าวคือจ่ายเงินให้ผู้ประสบภัยในอุบัติเหตุนี้แล้ว ย่อมใช้สิทธิไล่เบี้ยจากคู่กรณีที่เป็นผู้รับประกันภัยรถคันที่ก่อเหตุต่อรถคันที่ผู้เสนอข้อพิพาทรับประกันภัยต่อได้ตามพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้ประสบภัยจากรถ มาตรา 31 ดังนี้ข้อต่อสู้บางอย่างของคู่กรณีข้างต้นไม่อาจรับฟังหักล้างหลักฐานของผู้เสนอข้อพิพาทดังกล่าวข้างต้นได้ ส่วนที่คู่กรณีอ้างต่อสู้ว่าเรื่องนี้ไม่เข้าหลักเกณฑ์ตัวการตัวแทนนั้น แต่เมื่อเป็นเรื่องที่ผู้เสนอข้อพิพาทรับประกันภัยต่อจากผู้รับประกันภัยโดยตรงและใช้สิทธิตามข้อกำหนดและสัญญาตามที่ตกลงกันไว้ จึงหาใช่เป็นเรื่องตัวการตัวแทนไม่และที่อ้างต่อสู้อีกว่าสัญญานี้ขัดต่อความสงบเรียบร้อยและศีลธรรมอันดีของประชาชนและไม่อยู่ในขอบเขตของสัญญาอนุญาโตตุลาการเนื่องจากไม่ใช่ข้อพิพาททางแพ่ง และอนุญาโตตุลาการไม่มีอำนาจวินิจฉัยชี้ขาดตามสัญญาการระงับข้อพิพาทโดยอนุญาโตตุลาการสมาคมประกันวินาศภัยได้นั้น แต่เมื่อดูรายละเอียดของสัญญญาและข้อกำหนดก็เป็นสัญญาทางแพ่งเกี่ยวกับเนื่องกับสัญญาประกันภัย โดยเฉพาะข้อกำหนดและสัญญาดังกล่าวทำขึ้นโดยมีอธิบดีกรมการประกันภัยลงลายมือชื่อเป็นพยานไว้ และยังมีสมาคมประกันวินาศภัยลงนามรับรู้เป็นพยานด้วย จึงหาเป็นข้อกำหนดและสัญญาที่ขัดต่อความสงบเรียบร้อยและศีลธรรมอันดีของประชาชนแต่อย่างใดไม่ เมื่อเป็นข้อพิพาทเกี่ยวเนื่องกับสัญญาประกันภัย อนุญาโตตุลาการจึงย่อมชี้ขาดข้อพิพาทตามสัญญาการระงับข้อพิพาทโดยอนุญาโตตุลาการข้อ 2 ได้ดังนี้ คู่กรณีจึงต้องรับผิดใช้เงินตามคำเสนอข้อพิพาทคืนแก่ผู้เสนอข้อพิพาทพร้อมดอกเบี้ย แม้จะไม่ปรากฏว่าผู้เสนอข้อพิพาทได้ทวงถามให้คู่กรณีชำระเงินตามที่เรียกร้องไปเมื่อใด แต่การที่คู่กรณีปฏิเสธการจ่ายเงินต่อผู้เสนอข้อพิพาทตามที่เรียกร้องไปเมื่อวันที่ 15 กุมภาพันธ์ 2549 ถือได้ว่าคู่กรณีผิดนัดชำระหนี้ตั้งแต่วันที่ปฏิเสธมาแล้ว จึงให้รับผิดดอกเบี้ยตั้งแต่วันดังกล่าวเป็นต้นไป

ชี้ขาดให้คู่กรณีชำระเงินจำนวน 15,000 บาท แก่ผู้เสนอข้อพิพาทพร้อมดอกเบี้ยร้อยละ 7.5 ต่อปีจากต้นเงินดังกล่าวนับแต่วันที่ 15 กุมภาพันธ์ 2549 เป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จ กับให้ใช้ค่าธรรมเนียม 1,500 บาทแทนผู้เสนอข้อพิพาท โดยให้คู่กรณีชำระเงินดังกล่าวภายใน 1 เดือนนับแต่วันทราบคำชี้ขาด

.....อนุญาโตตุลาการ

คำชี้ขาดของอนุญาโตตุลาการ

สำนักงานอนุญาโตตุลาการ สมาคมประกันวินาศภัย
223 ซอยร่วมฤดี ถนนวิทยุ แขวงลุมพินี เขตปุทมวัน
กรุงเทพมหานคร 10330

ข้อพิพาทหมายเลขดำที่ 4907/2549
ข้อพิพาทหมายเลขแดงที่ 2061/2550

วันที่ 14 เดือน พฤษภาคม พ.ศ. 2550

บริษัท ล. ประกันภัย จำกัด ผู้เสนอข้อพิพาท

ระหว่าง

บริษัท ม. ประกันภัย จำกัด คู่กรณี

เรื่อง ประกันภัยรถยนต์

อนุญาโตตุลาการได้พิจารณาเรื่องนี้แล้ว มีคำชี้ขาดดังต่อไปนี้ ผู้เสนอข้อพิพาทเสนอข้อพิพาทว่า ผู้เสนอข้อพิพาทเป็นผู้รับประกันภัยรถยนต์คันหมายเลขทะเบียน ผก-1667 ชลบุรี ส่วนคู่กรณีเป็นผู้รับประกันภัยค้ำจุนรถยนต์คันหมายเลขทะเบียน 80-5569 กรุงเทพมหานคร เมื่อวันที่ 10 ตุลาคม 2547 เวลา 16.30 นาฬิกา นาง บอ. ได้ขับรถยนต์คันที่ผู้เสนอข้อพิพาทรับประกันภัยมาตามถนนรังสิต-ดอนเมือง ขณะขับถึงที่เกิดเหตุการจราจรติดขัดได้ชะลอรถตามรถคันหน้า ได้มีรถคันที่คู่กรณีรับประกันภัยขับตามหลังมาในช่องทางเดียวกันด้วยความเร็ว และไม่สามารถควบคุมรถให้หยุดได้ จึงได้พุ่งชนท้ายรถฝ่ายผู้เสนอข้อพิพาทเสียหาย หลังเกิดเหตุพนักงานตรวจสอบอุบัติเหตุของคู่กรณีออกตรวจ เห็นว่าผู้ขับรถฝ่ายคู่กรณีประมาท จึงได้ออกหลักฐานรับผิดให้เพื่อใช้เรียกร้องภายหลัง ต่อมาผู้เสนอข้อพิพาทนำรถไปจัดซ่อมเป็นเงิน 12,563 บาท ผู้เสนอข้อพิพาทจึงรับช่วงสิทธิมาเรียกร้องเงินดังกล่าวจากคู่กรณี ขอให้ชี้ขาดให้คู่กรณีชำระเงินดังกล่าวพร้อมดอกเบี้ย

คู่กรณียื่นคำคัดค้านว่า ผู้เสนอข้อพิพาทยังไม่จ่ายค่าซ่อมรถ ผู้เสนอข้อพิพาทจึงไม่อาจเรียกร้องค่าซ่อมจากคู่กรณีได้

ประเด็นข้อพิพาทมีว่า ผู้เสนอข้อพิพาทชำระค่าซ่อมแล้วหรือไม่

หน้าที่นำสืบตกผู้เสนอข้อพิพาท ผู้เสนอข้อพิพาทขอส่งใบเสร็จรับเงินค่าแรงและค่าอะไหล่ตามเอกสาร ส.1 และ ส.2 เป็นพยานแล้วไม่ติดใจสืบพยาน ส่วนคู่กรณีไม่ติดใจสืบพยาน

พิเคราะห์แล้ว สำหรับปัญหาตามประเด็นข้อเดียวที่ว่า ผู้เสนอข้อพิพาทชำระค่าซ่อมแล้วหรือไม่นั้น เห็นว่า เมื่อเอกสาร ส.1 และ ส.2 ที่ผู้เสนอข้อพิพาทอ้างได้ความว่าเอกสาร ส.1 เป็นใบเสร็จรับเงินของอู่ระบุเป็นค่าแรง 6,700 บาท และเอกสาร ส.2 ระบุว่ามีการจัดซื้ออะไหล่เป็นเงิน 5,480 บาท รวมเป็นเงินทั้งหมด 12,180 บาท โดยราคาดังกล่าวเป็นราคาที่หักภาษีมูลค่าเพิ่มออกแล้ว เมื่อคู่กรณีไม่นำสืบหักล้างให้เห็นเป็นอย่างอื่น เอกสารดังกล่าวนึงพอฟังได้ว่าผู้เสนอข้อพิพาทชำระค่าซ่อมครั้งนี้แล้ว ผู้เสนอข้อพิพาทย่อมรับช่วงสิทธิมาเรียกร้องค่าซ่อมดังกล่าวซึ่งถือเป็นค่าเสียหายจากคู่กรณีได้พร้อมดอกเบี้ย แต่เมื่อไม่ปรากฏว่าผู้เสนอข้อพิพาททวงถามให้คู่กรณีชำระหนี้เมื่อใด ยังถือไม่ได้ว่าคู่กรณีผิดนัดมาก่อนที่ผู้เสนอข้อพิพาทจะเสนอข้อพิพาท จึงให้รับผิดดอกเบี้ยตั้งแต่วันเสนอข้อพิพาทเป็นต้นไป

ชี้ขาดให้คู่กรณีชำระเงินจำนวน 12,180 บาท แก่ผู้เสนอข้อพิพาทพร้อมดอกเบี้ยร้อยละ 7.5 ต่อปี จากต้นเงินดังกล่าวนับแต่วันเสนอข้อพิพาท (วันที่ 21 กันยายน 2549) เป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จ กับให้ใช้

ค่าธรรมเนียม 1,500 บาท แทนผู้เสนอข้อพิพาท โดยให้คู่กรณีชำระเงินดังกล่าวภายใน 1 เดือนนับแต่วันทราบคำชี้ขาด

.....อนุญาโตตุลาการ

คำชี้ขาดของอนุญาโตตุลาการ

สำนักงานอนุญาโตตุลาการ สมาคมประกันวินาศภัย
223 ซอยร่วมฤดี ถนนวิทยุ แขวงลุมพินี เขตปุทมวัน
กรุงเทพมหานคร 10330

ข้อพิพาทหมายเลขดำที่ 4693/2549
ข้อพิพาทหมายเลขแดงที่ 2117/2550

วันที่ 15 เดือน พฤษภาคม พ.ศ. 2550

บริษัท ก. ประกันภัย จำกัด ผู้เสนอข้อพิพาท

ระหว่าง

บริษัท ว. ประกันภัย จำกัด คู่กรณี

เรื่อง พระราชบัญญัติคุ้มครองผู้ประสบภัยจากรถ

อนุญาโตตุลาการได้พิจารณาเรื่องนี้แล้ว มีคำชี้ขาดดังต่อไปนี้ ผู้เสนอข้อพิพาทเสนอข้อพิพาทว่า ผู้เสนอข้อพิพาทเป็นผู้เข้าร่วมการเอาประกันภัยต่อและการรับประกันภัยต่อช่วงกองกลางรับประกันภัยรถจักรยานยนต์ภาคบังคับ (CMIP) และสัญญาประกันภัยต่อกองกลางรับประกันภัยรถจักรยานยนต์ภาคบังคับรถจักรยานยนต์คันหมายเลขทะเบียน ปษง-456 กรุงเทพมหานคร ไว้จากรถ จากบริษัท ป. ประกันภัย จำกัด (มหาชน) ตามพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้ประสบภัยจากรถ ส่วนคู่กรณีเป็นผู้รับประกันภัยรถจักรยานยนต์คันหมายเลขทะเบียน 1ม-3030 กรุงเทพมหานคร ตามพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้ประสบภัยจากรถ เมื่อวันที่ 2 กันยายน 2547 เวลา 16.00 นาฬิกา นางสาว จย. ได้ขับรถจักรยานยนต์คันที่ผู้เสนอข้อพิพาทรับประกันภัยต่อมาตามถนนหลังโรงพยาบาลลำลูกกามุ่งหน้าไปโรงเรียนพระวิสุทธิวงศ์ โดยมีเด็กหญิง สต.นั่งซ้อนท้ายมา ขณะขับถึงที่เกิดเหตุได้มีเด็กชาย อพ. ขับรถจักรยานยนต์คันที่คู่กรณีรับประกันภัยมาตามถนนสายเดียวกันและได้เฉี่ยวชนรถฝ่ายผู้เสนอข้อพิพาท ทำให้ผู้ขับรถฝ่ายผู้เสนอข้อพิพาทกับเด็กหญิง สจ.ผู้นั่งซ้อนท้ายได้รับบาดเจ็บเข้ารักษาพยาบาลที่โรงพยาบาลลำลูกกา และปทุมธานี เมื่อพนักงานสอบสวนได้สอบสวนแล้วเห็นว่าผู้ขับรถฝ่ายคู่กรณีประมาท จึงได้เปรียบเทียบปรับ 400 บาท ต่อมาผู้เสนอข้อพิพาทได้จ่ายค่ารักษาพยาบาลของผู้ขับรถฝ่ายผู้เสนอข้อพิพาทเป็นเงิน 15,000 บาท และจ่ายค่ารักษาพยาบาลของเด็กหญิง สจ. ผู้นั่งซ้อนท้ายเป็นเงิน 1,660 บาท รวมเป็นเงินทั้งหมด 16,660 บาท ผู้เสนอข้อพิพาทจึงขอใช้สิทธิไล่เบี้ยเงินดังกล่าวจากคู่กรณี ขอให้ชี้ขาดให้คู่กรณีชำระเงินดังกล่าวพร้อมดอกเบี้ย

คู่กรณียื่นคำคัดค้านว่า ผู้เสนอข้อพิพาทมิได้รับประกันภัยรถจักรยานยนต์คันหมายเลขทะเบียน ปษง-456 กรุงเทพมหานคร จึงไม่ใช่เป็นบุคคลผู้มีสิทธิไล่เบี้ยตามพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้ประสบภัยจากรถ มาตรา 31 ได้ การที่ผู้เสนอข้อพิพาทตกลงรับผิดค่าสินไหมทดแทนของผู้ประสบภัยตามสัญญา CMIP กับบริษัท ส.ประกันภัย จำกัด เป็นการตกลงตามสัญญาจากกลุ่มสมาชิกกันเองโดยคู่กรณีมิได้เป็นคู่สัญญาหรือเป็นสมาชิกในกลุ่มแต่อย่างใด ข้อสัญญาดังกล่าวมิได้มีผลผูกพันกับทั้งอนุญาโตตุลาการและคู่กรณี เนื่องจากเป็นสัญญาไม่อยู่ในขอบเขตของสัญญาอนุญาโตตุลาการ มาตรา 40 (1) (ง) แห่งพระราชบัญญัติอนุญาโตตุลาการ พ.ศ. 2535 และเป็นสัญญาตัวการตัวแทนหรือการโอนสิทธิเรียกร้องและตามสัญญา CMIP ก็ไม่สามารถใช้สิทธิไล่เบี้ยตามมาตรา 31 แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้ประสบภัยจากรถได้เพราะข้อตกลงขัดต่อกฎหมายและขัดต่อความสงบเรียกร้องหรือศีลธรรมอันดีของประชาชนหากอนุญาโตตุลาการชี้ขาดให้คู่กรณีรับผิดจะขัดต่อพระราชบัญญัติอนุญาโตตุลาการ มาตรา 40 (2) (ข)

ประเด็นข้อพิพาทมีว่า คู่กรณีต้องรับผิดใช้เงินตามคำเสนอข้อพิพาทคืนแก่ผู้เสนอข้อพิพาทหรือไม่

หน้าที่นำสืบตกผู้เสนอข้อพิพาท

ผู้เสนอข้อพิพาทมีนาย ชก. ผู้รับมอบอำนาจมาสืบว่า ผู้เสนอข้อพิพาทเป็นผู้รับประกันภัยต่อกองกลางรับประกันภัยรถจักรยานยนต์ภาคบังคับ ซึ่งรถจักรยานยนต์คันหมายเลขทะเบียน ปษง-456 กรุงเทพมหานคร จากบริษัท ป.ประกันภัย จำกัด (มหาชน) ตามข้อกำหนดการเข้าร่วมการเอาประกันภัยต่อและการรับประกันภัยต่อช่วงกองกลางรับประกันภัยรถจักรยานยนต์ภาคบังคับและสัญญษประกันภัยต่อกองกลางรับประกันภัยรถจักรยานยนต์ภาคบังคับตามเอกสารกรมธรรม์ ส.1 เมื่อวันที่ 2 กันยายน 2547 เวลา 16.00 นาฬิกา รถจักรยานยนต์คันที่ผู้เสนอข้อพิพาทรับประกันภัยต่อได้ถูกรถจักรยานยนต์คันที่คู่กรณีรับประกันภัยมาชน ทำให้นางสาว จย. ผู้ขับและเด็กหญิง สจ.ผู้นั่งซ้อนท้ายได้รับบขาดเจ็บเข้ารักษาพยาบาลที่โรงพยาบาลลำลูกกาและโรงพยาบาลปทุมธานีเป็นเงิน 15,000 บาท และ 1,660 บาท ตามลำดับ รวมเป็นเงินทั้งหมด 16,660 บาท ต่อมาผู้เสนอข้อพิพาทได้จ่ายเงินดังกล่าวให้โรงพยาบาลไปแล้วตามเอกสาร ส.2 เมื่อผู้เสนอข้อพิพาทเรียกร้องไปทางคู่กรณี คู่กรณีปฏิเสธเมื่อวันที่ 15 กุมภาพันธ์ 2547 ตามเอกสาร ส.3

คู่กรณีแถลงว่าได้ถามค้านพยานผู้เสนอข้อพิพาทไว้แล้ว จึงไม่ติดใจสืบพยาน

พิเคราะห์แล้ว ข้อเท็จจริงฟังได้ยุติในเบื้องต้นว่า รถจักรยานยนต์คันที่คู่กรณีรับประกันภัยได้ขับโดยประมาทชนรถจักรยานยนต์คันที่ผู้เสนอข้อพิพาทรับประกันภัยต่อ ทำให้นางสาว จย. ผู้ขับและเด็กหญิง สจ.ผู้นั่งซ้อนท้ายได้รับบาดเจ็บเข้ารักษาพยาบาลเป็นเงินรวมทั้งหมด 16,660 บาท โดยผู้เสนอข้อพิพาทได้จ่ายเงินจำนวนดังกล่าวให้ทางโรงพยาบาลไปแล้ว จึงมีปัญหาให้วินิจฉัยตามประเด็นข้อเดียวที่ว่า คู่กรณีต้องรับผิดใช้เงินตามคำเสนอข้อพิพาทคืนแก่ผู้เสนอข้อพิพาทหรือไม่นั้น เห็นว่า แม้จะได้ความตามกรมธรรม์ในเอกสาร ส.1 แผ่นที่ 14 ว่า รถจักรยานยนต์คันที่ถูกละเมิดครั้งนี้จะมิได้ประกันภัยไว้กับผู้เสนอข้อพิพาท แต่ได้ประกันภัยไว้กับบริษัท ป. ประกันภัย จำกัด (มหาชน) ตามที่คู่กรณีต่อสู้ไว้แต่เมื่อมีข้อกำหนดและสัญญาตามเอกสาร ส.1 แผ่นที่ 1-13 ปรากฏว่ามีบริษัทประกันภัย 56 บริษัท รวมถึงบริษัท ก.ประกันภัย จำกัด ผู้เสนอข้อพิพาทและบริษัท ป.ประกันภัย จำกัด (มหาชน) ได้เข้าเป็นสมาชิกลงนามในข้อกำหนดการเข้าร่วมการเอาประกันภัยต่อและการรับประกันภัยต่อช่วงกองกลางรับประกันภัยรถจักรยานยนต์ภาคบังคับ และได้ทำสัญญาต่อกองกลางรับประกันภัยรถจักรยานยนต์ภาคบังคับ ระหว่างบริษัท ..... จำกัด ผู้เอาประกันภัยต่อฝ่ายหนึ่งกับบริษัท ก.ประกันภัย จำกัด ผู้รับประกันภัยต่อฝ่ายหนึ่ง โดยเนื้อหาของเอกสารดังกล่าวมีความหมายในทำนองว่า สมาชิกตกลงให้บริษัท ก.ประกันภัย จำกัด คือผู้เสนอข้อพิพาทเป็นผู้บริหารกองกลาง ภายใต้การกำหนดนโยบายและการกำกับดูแลของคณะกรรมการ และบริษัท .....จำกัด ยังตกลงทำสัญญาประกันภัย ต่อกองกลางรับประกันภัยรถจักรยานยนต์ภาคบังคับ โดยบริษัท .....จำกัด ผู้เอาประกันภัยต่อกับบริษัท ก.ประกันภัย จำกัด ผู้รับประกันภัยต่อแบบอัตราส่วน 100 เปอร์เซ็นต์ของกรมธรรม์คุ้มครองผู้ประสบภัยจากรถที่ออกให้ผู้เอาประกันภัยโดยตรงทุกฉบับให้ผู้รับประกันภัยต่อ โดยบริษัท .....จำกัด ตกลงชดเชยค่าใช้จ่ายในการบริการกองกลางในอัตราร้อยละ 1 ของเบี้ยประกันภัยรับตรงสุทธิ และยังตกลงให้กองกลางทำหน้าที่จัดการสินไหมทดแทนเพียงผู้เดียว สำหรับสัญญาประกันภัยต่อกองกลางรับประกันภัยรถจักรยานยนต์ภาคบังคับระหว่างผู้เอาประกันภัยต่อฝ่ายหนึ่งนั้น ในสัญญาข้อ 1.1 บริษัท.....จำกัด ตกลงเอาประกันภัยต่อและบริษัท ก. ประกันภัย จำกัด ผู้รับประกันภัยต่อได้ตกลงรับประกันภัยต่อแบบอัตราส่วนจำนวน 100 เปอร์เซ็นต์ของกรมธรรม์คุ้มครองผู้ประสบภัยจากรถเฉพาะรถจักรยานยนต์ทุกสัญญาซึ่งต่อไปในสัญญานี้จะเรียกว่า กรมธรรม์ โดยบริษัท.....จำกัด จะแจ้งการรับประกันภัยต่อโดยการส่งสื่อบันทึกข้อมูลคอมพิวเตอร์ .....และข้อ 6.1 บริษัท.....จำกัดตกลงให้ผู้รับประกันภัยต่อทำหน้าที่บริหารจัดการสินไหมทดแทน การจ่ายค่าเสียหายเบื้องต้น การจ่ายค่าสินไหมทดแทนและการตกลงประนีประนอมยอมความแต่ผู้เดียว ..... และบริษัท.....จำกัด ยินยอมให้ผู้รับประกันภัยต่อมีสิทธิในการดำเนินคดีตามกฎหมาย.....และทำการอื่นๆ ทุกอย่างตามที่ผู้รับประกันภัยต่อเห็นสมควร เมื่อเนื้อหาของข้อกำหนดและสัญญาดังกล่าวมาข้างต้นเป็นข้อตกลงระหว่างบริษัทสมาชิกด้วยกันเองผู้เสนอข้อพิพาทในฐานะผู้รับประกันภัยต่อ จึงย่อมใช้สิทธิต่างๆ ตามข้อกำหนดและสัญญาดังกล่าวในนามของตนเองได้ กล่าวคือจ่ายเงินให้ผู้ประสบภัยในอุบัติเหตุนี้แล้ว ย่อมใช้สิทธิไล่เบี้ยจากคู่กรณีที่

เป็นผู้รับประกันภัยรถคันที่ก่อเหตุต่อรถคันที่ผู้เสนอข้อพิพาทรับประกันภัยต่อได้ตามพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้ประสบภัยจากรถ มาตรา 31 ดังนี้ข้อต่อสู้บางอย่างของคู่กรณีตามคำคัดค้านไม่อาจรับฟังหักล้างหลักฐานของผู้เสนอข้อพิพาทดังกล่าวข้างต้นได้ ส่วนที่คู่กรณีอ้างต่อสู้ในคำคัดค้านว่าเรื่องนี้ไม่เข้าหลักเกณฑ์ตัวการตัวแทนและการโอนสิทธิเรียกร้องนั้น แต่เมื่อเป็นเรื่องที่ผู้เสนอข้อพิพาทรับประกันภัยต่อจากผู้รับประกันภัยโดยตรงได้ใช้สิทธิตามข้อกำหนดและสัญญษตามที่ตกลงกันไว้ จึงหาใช่เป็นเรื่องตัวการตัวแทนและการโอนสิทธิเรียกร้องไม่ และที่อ้างต่อสู้อีกว่าสัญญานี้ขัดต่อความสงบเรียบร้อยและศีลธรรมอันดีของประชาชนและไม่อยู่ในเขตของสัญญษอนุญาโตตุลาการเนื่องจากไม่ใช่ข้อพิพาททางแพ่ง และอนุญาโตตุลาการไม่มีอำนาจวินิจฉัยขี้ขาดได้นั้น แต่เมื่อดูรายละเอียดของสัญญาและข้อกำหนดก็เป็นสัญญาทางแพ่งเกี่ยวเนื่องกับสัญญาประกันภัย โดยเฉพาะข้อกำหนดและสัญญาดังกล่าวทำขึ้นโดยมีอธิบดีกรมการประกันภัยลงลายมือชื่อเป็นพยานไว้ และยังมีสมาคมประกันวินาศภัยลงนามรับรู้เป็นพยานด้วย จึงหาเป็นข้อกำหนดและสัญญาที่ขัดต่อกฎหมายความสงบเรียบร้อยและศีลธรรมอันดีของประชาชนแต่อย่างใดไม่ เมื่อเป็นข้อพิพาทที่เกี่ยวเนื่องกับสัญญาประกันภัย อนุญาโตตุลาการจึงย่อมชี้ขาดข้อพิพาทตามสัญญาการระงับข้อพิพาทโดยอนุญาโตตุลาการข้อ 2 ได้ ดังนี้ผู้เสนอข้อพิพาทชอบที่จะใช้สิทธิไล่เบี้ยค่าสินไหมทดแทนจากคู่กรณีให้รับผิดใช้เงินตามคำเสนอข้อพิพาทคืนแก่ผู้เสนอข้อพิพาทพร้อมดอกเบี้ยได้ แม้จะไม่ปรากฏตามเอกสาร ส.3 ว่าผู้เสนอข้อพิพาททวงถามให้คู่กรณีชำระเงินตามที่เรียกร้องไปเมื่อใด แต่การที่คู่กรณีปฏิเสธการจ่ายเงินต่อผู้เสนอข้อพิพาทที่เรียกร้องไปเมื่อวันที่ 15 กุมภาพันธ์ 2549 ถือได้ว่าคู่กรณีผิดนัดชำระหนี้ตั้งแต่วันที่ปฏิเสธมาแล้ว จึงให้รับผิดดอกเบี้ยตั้งแต่วันดังกล่าวเป็นต้นไป

ชี้ขาดให้คู่กรณีชำระเงินจำนวน 16,600 บาท แก่ผู้เสนอข้อพิพาทพร้อมดอกเบี้ยร้อยละ 7.5 ต่อปีจากต้นเงินดังกล่าวนับแต่วันที่ 15 กุมภาพันธ์ 2549 เป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จ กับให้ใช้ค่าธรรมเนียม 1,500 บาทแทนผู้เสนอข้อพิพาท โดยให้คู่กรณีชำระเงินดังกล่าวภายใน 1 เดือนนับแต่วันทราบคำชี้ขาด

.....อนุญาโตตุลาการ

คำชี้ขาดของอนุญาโตตุลาการ

สำนักงานอนุญาโตตุลาการ สมาคมประกันวินาศภัย
223 ซอยร่วมฤดี ถนนวิทยุ แขวงลุมพินี เขตปุทมวัน
กรุงเทพมหานคร 10330

ข้อพิพาทหมายเลขดำที่ 4945/2549
ข้อพิพาทหมายเลขแดงที่ 2118/2550

วันที่ 15 เดือน พฤษภาคม พ.ศ. 2550

บริษัท ก. ประกันภัย จำกัด ผู้เสนอข้อพิพาท

ระหว่าง

บริษัท ว. ประกันภัย จำกัด คู่กรณี

เรื่อง พระราชบัญญัติคุ้มครองผู้ประสบภัยจากรถ

อนุญาโตตุลาการได้พิจารณาเรื่องนี้แล้ว มีคำชี้ขาดดังต่อไปนี้ ผู้เสนอข้อพิพาทเสนอข้อพิพาทว่า ผู้เสนอข้อพิพาทเป็นผู้เข้าร่วมการเอาประกันภัยต่อและการรับประกันภัยต่อช่วงกองกลางรับประกันภัยรถจักรยานยนต์ภาคบังคับ (CMIP) และสัญญาประกันภัยต่อกองกลางรับประกันภัยรถจักรยานยนต์ภาคบังคับรถจักรยานยนต์คันหมายเลขทะเบียน คตต-332 นครราชสีมา จากบริษัท พ. ประกันภัย จำกัด ตามพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้ประสบภัยจากรถ ส่วนคู่กรณีเป็นผู้รับประกันภัยรถยนต์คันหมายเลขทะเบียน ฌต-84 กรุงเทพมหานคร เมื่อวันที่ 2 พฤศจิกายน 2547 เวลา 02.20 นาฬิกา ขณะนาย จด.ได้ขับรถจักรยานยนต์คันที่ผู้เสนอข้อพิพาทรับประกันภัยต่อออกถนนมิตรภาพ โดยมีนาย ธ.นั่งซ้อนท้ายมา ได้มีนาย จว.ขับรถยนต์คันที่คู่กรณีรับประกันภัยออกจากลานจอดรถของโรงแรมสีมาอย่างเร็วและได้ขับย้อนศรมาตามถนนในลานจอดรถเป็นเหตุให้มาชนรถฝ่ายผู้เสนอข้อพิพาท ทำให้นาย ธ. ผู้นั่งซ้อนท้ายมากับรถฝ่ายผู้เสนอข้อพิพาทได้รับบาดเจ็บเข้ารักษาตัวที่โรงพยาบาลราชสีมาธนบุรี ต่อมานาย ธ. ได้ถึงแก่ความตาย พนักงานสอบสวนได้สอบสวนแล้วเห็นว่าเหตุเกิดจากความประมาทของผู้ขับฝ่ายคู่กรณี ต่อมาโรงพยาบาลได้ขอรับค่ารักษาพยาบาลของนาย ธ.ก่อนตาย เป็นเงิน 14,900 บาทต่อผู้เสนอข้อพิพาท และทายาทของนาย ธ. ได้ขอรับค่าปลงศพต่อผู้เสนอข้อพิพาท ผู้เสนอข้อพิพาทจ่ายเงินตามจำนวนดังกล่าวไปแล้วรวมเป็นเงินทั้งหมด 49,900 บาท ผู้เสนอข้อพิพาทจึงขอใช้สิทธิไล่เบี้ยเงินดังกล่าวจากคู่กรณี ขอให้ชี้ขาดให้คู่กรณีชำระเงินดังกล่าวพร้อมดอกเบี้ย

คู่กรณียื่นคำคัดค้านว่า ผู้เสนอข้อพิพาทมิได้รับประกันภัยรถจักรยานยนต์คันหมายเลขทะเบียน คตต-332 นครราชสีมา ตามพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้ประสบภัยจากรถ ผู้เสนอข้อพิพาทจ่ายเงินค่าเสียหายตามสัญญาประกันภัยต่อกองกลางรับประกันภัยรถจักรยานยนต์ภาคบังคับเป็นการจ่ายตามข้อตกลงของบริษัทกลุ่มสมาชิก แต่คู่กรณีมิได้เข้าเป็นสมาชิกตามข้อตกลงดังกล่าว ผู้เสนอข้อพิพาทไม่อาจใช้สิทธิไล่เบี้ยเงินดังกล่าวจากคู่กรณีตามพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้ประสบภัยจากรถ มาตรา 31 ได้ คู่กรณีได้จ่ายค่าปลงศพของนาย ธ.ไปเป็นเงิน 65,000 บาท จึงเหลือความคุ้มครองตามกรมธรรม์เพียง 35,000 บาท

ประเด็นข้อพิพาทมีว่า คู่กรณีต้องรับผิดใช้เงินตามคำเสนอข้อพิพาทคืนแก่ผู้เสนอข้อพิพาทหรือไม่เพียงใด

หน้าที่นำสืบตกผู้เสนอข้อพิพาท

ผู้เสนอข้อพิพาทมีนาย ชก. ผู้รับมอบอำนาจมาสืบว่า ผู้เสนอข้อพิพาทเป็นผู้รับประกันภัยต่อกองกลางรับประกันภัยรถจักรยานยนต์ภาคบังคับ ซึ่งรถจักรยานยนต์คันหมายเลขทะเบียน คตต-332 นครราชสีมา ไว้จากบริษัท พ.ประกันภัย จำกัด ตามข้อกำหนดและสัญญาและกรมธรรม์ดังรายละเอียดตามเอกสาร ส.1 เมื่อวันที่ 2 พฤศจิกายน 547 เวลา 02.20 นาฬิกา รถฝ่ายคู่กรณีได้ชนรถคันที่ผู้เสนอข้อพิพาทรับประกันภัยต่อ เป็นเหตุให้นาย ธ. ผู้นั่งซ้อนท้ายได้รับบาดเจ็บเข้ารักษาพยาบาลที่โรงพยาบาล และต่อมาได้ถึงแก่ความตาย โรงพยาบาลได้ขอเบิกค่ารักษาพยาบาลของนาย ธ. ก่อนตายเป็นเงิน 14,900 บาท ต่อผู้เสนอข้อพิพาท ผู้เสนอข้อพิพาทได้จ่ายเงินดังกล่าวกับได้จ่ายค่าปลงศพแก่ทายาทของผู้ตายอีก 35,000 บาท รวมเป็นเงินทั้งหมด 49,900 บาท ตามเอกสาร ส.2 ผู้เสนอข้อพิพาททวงถามให้คู่กรณีชำระแล้ว แต่คู่กรณีปฏิเสธมาตามเอกสาร ส.3

คู่กรณีมีนางสาว พร. ผู้รับมอบอำนาจมาสืบว่า คู่กรณีได้จ่ายค่าปลงศพเบื้องต้นให้แก่ทายาทของนาย ธ. ผู้โดยสารมากับรถฝ่ายผู้เสนอข้อพิพาทแล้วเป็นเงิน 65,000 บาท เมื่อวันที่ 3 ธันวาคม 2547 ตามเอกสาร ค.1 คู่กรณีจึงไม่ต้องรับผิดจำนวนเงินที่ผู้เสนอข้อพิพาทเรียกร้องเพราะเกินเงินคุ้มครองตามกรมธรรม์ แต่หากต้องจ่ายจะจ่ายเพียง 35,000 บาท

พิเคราะห์แล้ว ข้อเท็จจริงฟังได้ยุติในเบื้องต้นว่า รถยนต์คันที่คู่กรณีรับประกันภัยได้ก่อเหตุชนรถจักรยานยนต์คันหมายเลขทะเบียน คตต-332 นครราชสีมา ทำให้ผู้โดยสารมากับรถคันดังกล่าวได้รับบาดเจ็บเข้ารักษาพยาบาล ต่อมาได้ถึงแก่ความตาย ผู้เสนอข้อพิพาทได้จ่ายค่ารักษาพยาบาลก่อนตายและค่าปลงศพไปเป็นเงินรวมทั้งหมด 49,900 บาท แก่โรงพยาบาลและทายาทของผู้ตายไปแล้ว ส่วนคู่กรณีได้จ่ายค่าปลงศพของผู้ตายที่มากับรถผู้เสนอข้อพิพาทไปเป็นเงิน 65,000 บาท โดยรถฝ่ายคู่กรณีเป็นฝ่ายประมาท สำหรับปัญหาตามประเด็นข้อเดียวที่ว่าคู่กรณีต้องรับผิดชดใช้เงินตามคำเสนอข้อพิพาทคืนแก่ผู้เสนอข้อพิพาทหรือไม่เพียงใดนั้น เห็นว่า แม้จะได้ความตามกรมธรรม์ ส.1 แผ่นที่ 14 ว่ารถจักรยานยนต์คันที่ถูกละเมิดครั้งนี้จะมิได้ประกันภัยไว้กับผู้เสนอข้อพิพาทตามที่คู่กรณีคัดค้านต่อสู้ไว้ แต่ได้ประกันภัยไว้กับบริษัท พ.ประกันภัย จำกัด แต่เมื่อมีข้อกำหนดและสัญญาตามเอกสาร ส.1 แผ่นที่ 1-13 ว่ามีบริษัท ประกันภัย 56 บริษัท รวมถึงบริษัท ก.ประกันภัย จำกัด ผู้เสนอข้อพิพาทและบริษัท พ. ประกันภัย จำกัด ได้เข้าเป็นสมาชิกลงนามในข้อกำหนดการเข้าร่วมการเอาประกันภัยต่อและการรับประกันภัยต่อช่วงกองกลางรับประกันภัยรถจักรยานยนต์ภาคบังคับ และได้ทำสัญญาต่อกองกลางรับประกันภัยรถจักรยานยนต์ภาคบังคับ ระหว่างบริษัท ..... จำกัด ผู้เอาประกันภัยต่อฝ่ายหนึ่งกับบริษัท ก.ประกันภัย จำกัด ผู้รับประกันภัยต่อฝ่ายหนึ่ง โดยเนื้อหาของเอกสารดังกล่าวมีความหมายในทำนองว่า สมาชิกตกลงให้บริษัท ก.ประกันภัย จำกัด คือผู้เสนอข้อพิพาทเป็นผู้บริหารกองกลาง ภายใต้การกำหนดนโยบายและการกำกับดูแลของคณะกรรมการ และบริษัท .....จำกัด ยังตกลงทำสัญญาประกันภัย ต่อกองกลางรับประกันภัยรถจักรยานยนต์ภาคบังคับ โดยบริษัท .....จำกัด ผู้เอาประกันภัยต่อกับบริษัท ก.ประกันภัย จำกัด ผู้รับประกันภัยต่อแบบอัตราส่วน 100 เปอร์เซ็นต์ของกรมธรรม์คุ้มครองผู้ประสบภัยจากรถที่ออกให้ผู้เอาประกันภัยโดยตรงทุกฉบับให้ผู้รับประกันภัยต่อ โดยบริษัท .....จำกัด ตกลงชดเชยค่าใช้จ่ายในการบริการกองกลางในอัตราร้อยละ 1 ของเบี้ยประกันภัยรับตรงสุทธิ และยังตกลงให้กองกลางทำหน้าที่จัดการสินไหมทดแทนเพียงผู้เดียว สำหรับสัญญาประกันภัยต่อกองกลางรับประกันภัยรถจักรยานยนต์ภาคบังคับระหว่างผู้เอาประกันภัยต่อฝ่ายหนึ่งนั้น ในสัญญาข้อ 1.1 บริษัท.....จำกัด ตกลงเอาประกันภัยต่อและบริษัท ก. ประกันภัย จำกัด ผู้รับประกันภัยต่อได้ตกลงรับประกันภัยต่อแบบอัตราส่วนจำนวน 100 เปอร์เซ็นต์ของกรมธรรม์คุ้มครองผู้ประสบภัยจากรถเฉพาะรถจักรยานยนต์ทุกสัญญาซึ่งต่อไปในสัญญานี้จะเรียกว่ากรมธรรม์ โดยบริษัท.....จำกัด จะแจ้งการรับประกันภัยต่อโดยการส่งสื่อบันทึกข้อมูลคอมพิวเตอร์ .....และข้อ 6.1 บริษัท.....จำกัด ตกลงให้ผู้รับประกันภัยต่อทำหน้าที่บริหารจัดการสินไหมทดแทน การจ่ายค่าเสียหายเบื้องต้น การจ่ายค่าสินไหมทดแทนและการตกลงประนีประนอมยอมความแต่ผู้เดียว .....และบริษัท.....จำกัด ยินยอมให้ผู้รับประกันภัยต่อมีสิทธิในการดำเนินคดีตามกฎหมาย.....และทำการอื่นๆ ทุกอย่างตามที่ผู้รับประกันภัยต่อเห็นสมควร เมื่อเนื้อหาของข้อกำหนดและสัญญาดังกล่าวมาข้างต้นเป็นข้อตกลงระหว่างบริษัทสมาชิกด้วยกันเองผู้เสนอข้อพิพาทในฐานะผู้รับประกันภัยต่อ จึงย่อมใช้สิทธิต่างๆ ตาม

ข้อกำหนดและสัญญาดังกล่าวในนามของตนเองได้ กล่าวคือจ่ายเงินให้ผู้ประสบภัยในอุบัติเหตุนี้แล้ว ย่อมใช้สิทธิไล่เบี้ยจากคู่กรณีที่เป็นผู้รับประกันภัยรถคันที่ก่อเหตุต่อรถคันที่ผู้เสนอข้อพิพาทรับประกันภัยต่อได้ตามพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้ประสบภัยจากรถ มาตรา 31 ส่วนที่คู่กรณีอ้างว่าตามกรมธรรม์ของคู่กรณีในส่วนของผู้โดยสารมากับผู้เสนอข้อพิพาทที่ถึงแก่ความตาย คู่กรณีได้จ่ายไปแล้ว 65,000 บาท จำนวนที่ต้องรับผิดตามกรมธรรม์คงเหลือ 35,000 บาทเท่านั้น แต่ไม่เมื่อปรากฏว่าก่อนจ่ายคู่กรณีได้สอบถามไปยังผู้เสนอข้อพิพาทว่าได้จ่ายเงินไปเท่าใดเพื่อจะกันเงินไว้จ่ายแก่ผู้เสนอข้อพิพาทภายหลังและจะได้เกิดปัญหาการจ่ายซ้ำซ้อนกัน การที่คู่กรณีไม่สอบถามก่อนจ่ายจะอ้างเหตุการจ่ายเงินไปบางส่วนรวมกับต้องจ่ายแก่ผู้เสนอข้อพิพาทจะเกินวงเงินคุ้มครองตามกรมธรรม์มาปฏิเสธจ่ายเงินตามที่ผู้เสนอข้อพิพาทจ่ายไปคืนแก่ผู้เสนอข้อพิพาทหาได้ไม่ หากคู่กรณีจ่ายเกินไปเท่าใดเป็นเรื่องที่คู่กรณีจะไปว่ากล่าวเอากับทาทของผู้ตายเอง ดังนี้คู่กรณีจึงต้องรับผิดเงินที่ผู้เสนอข้อพิพาทจ่ายไปทั้งหมดเป็นเงิน 49,900 บาท คืนแก่ผู้เสนอข้อพิพาทพร้อมดอกเบี้ย แม้จะไม่ปรากฏตามเอกสาร ส.4 ว่าผู้เสนอข้อพิพาทได้ทวงถามให้คู่กรณีชำระหนี้เมื่อใด แต่เมื่อปรากฏว่าคู่กรณีปฏิเสธการจ่ายเงินให้ผู้เสนอข้อพิพาทเมื่อวันที่ 2 สิงหาคม 2549 คู่กรณีจึงต้องรับผิดดอกเบี้ยตั้งแต่วันดังกล่าวเป็นต้นไป

ชี้ขาดให้คู่กรณีชำระเงินจำนวน 49,900 บาท แก่ผู้เสนอข้อพิพาทพร้อมดอกเบี้ยร้อยละ 7.5 ต่อปีจากต้นเงินดังกล่าวนับแต่เสนอข้อพิพาท (วันที่ 2 สิงหาคม 2549) เป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จ กับให้ใช้ค่าธรรมเนียม 1,500 บาท แทนผู้เสนอข้อพิพาท โดยให้คู่กรณีชำระเงินดังกล่าวภายใน 1 เดือนนับแต่วันทราบคำชี้ขาด

.....อนุญาโตตุลาการ

คำชี้ขาดของอนุญาโตตุลาการ

สำนักงานอนุญาโตตุลาการ สมาคมประกันวินาศภัย
223 ซอยร่วมฤดี ถนนวิทยุ แขวงลุมพินี เขตปุทมวัน
กรุงเทพมหานคร 10330

ข้อพิพาทหมายเลขดำที่ 1391/2549
ข้อพิพาทหมายเลขแดงที่ 2609/2550

วันที่ 8 เดือน มิถุนายน พ.ศ. 2550

บริษัท ธ. ประกันภัย จำกัด (มหาชน) ผู้เสนอข้อพิพาท

ระหว่าง

บริษัท จ. ประกันภัย จำกัด (มหาชน) คู่กรณี

เรื่อง ประกันภัยรถยนต์

อนุญาโตตุลาการได้พิจารณาเรื่องนี้แล้ว มีคำชี้ขาดดังต่อไปนี้ ผู้เสนอข้อพิพาทเสนอข้อพิพาทว่า ผู้เสนอข้อพิพาทเป็นผู้รับประกันภัยรถยนต์คันหมายเลขทะเบียน ภจ-7412 กรุงเทพมหานคร ส่วนคู่กรณีเป็นผู้รับประกันภัยรถยนต์กระบะบรรทุกคันหมายเลขทะเบียน บธ-6083 ราชบุรี เมื่อวันที่ 12 มีนาคม 2547 เวลา 19.30 นาฬิกา นาย วท.ได้ขับรถคันที่ผู้เสนอข้อพิพาทรับประกันภัยมาตามถนนบ้านแพ้ว-นครปฐม ในช่องทางซ้าย โดยถนนไปกลับด้านละ 1 ช่องทาง ขณะขับถึงที่เกิดเหตุได้มีนาย สน. ขับรถคันที่คู่กรณีรับประกันภัยสวนทางมาด้วยความเร็วสูงและล้ำเข้ามาในช่องทางเดินรถฝ่ายผู้เสนอข้อพิพาทและได้ชนรถฝ่ายผู้เสนอข้อพิพาทเสียหายและมีผู้ได้รับบาดเจ็บ หลังเกิดเหตุพนักงานสอบสวนออกตรวจที่เกิดเหตุเห็นว่าผู้ขับฝ่ายคู่กรณีประมาทและไม่เคยได้รับอนุญาตขับขี่มาก่อน ต่อมาผู้เสนอข้อพิพาทได้จัดซ่อมรถคันที่รับประกันภัยเป็นเงิน 191,835 บาท ผู้เสนอข้อพิพาทจึงรับช่วงสิทธิมาเรียกร้องค่าเสียหายดังกล่าวจากคู่กรณี ขอให้ชี้ขาดให้คู่กรณีชำระเงินดังกล่าวพร้อมดอกเบี้ย

คู่กรณียื่นคำคัดค้านว่า คู่กรณีไม่ต้องรับผิดเนื่องจากเข้าสัญญาสละสิทธิเรียกร้องค่าเสียหายซึ่งกันและกัน

วันนัดพิจารณา ได้กำหนดประเด็นข้อพิพาทว่า เรื่องนี้เข้าสัญญาสละสิทธิเรียกร้องค่าเสียหายซึ่งกันและกันตามกรมธรรม์ประกันภัยรถยนต์หรือไม่

หน้าที่นำสืบตกผู้เสนอข้อพิพาท

ผู้เสนอข้อพิพาทมีนาย สท. ผู้รับมอบอำนาจมาสืบว่า ผู้เสนอข้อพิพาทรับประกันภัยรถยนต์คันหมายเลขทะเบียน ภจ-7412 กรุงเทพมหานคร ซึ่งเป็นรถเก๋ง 4 ล้อและรับประกันภัยประเภท 1 ตามเอกสารท้ายคำเสนอข้อพิพาท เมื่อวันที่ 12 มีนาคม 2547 รถฝ่ายผู้เสนอข้อพิพาทได้ชนกับรถฝ่ายคู่กรณีซึ่งเป็นรถกะบะหมายเลขทะเบียน บธ-6083 ราชบุรี โดยคู่กรณีรับประกันภัยรถคันดังกล่าวประเภท 1 ตามกรมธรรม์ ค.1 หลังเกิดเหตุพนักงานสอบสวนสอบสวนผู้ขับทั้งสองฝ่าย แล้วแจ้งข้อหาผู้ขับฝ่ายคู่กรณีว่าเป็นฝ่ายประมาทและอีกข้อหาว่าไม่มีใบอนุญาตขับขี่ตามประจำวันท้ายคำเสนอข้อพิพาท ดังนั้น เรื่องนี้จึงไม่เข้าสัญญาสละสิทธิเรียกร้องค่าเสียหายซึ่งกันและกันตามสัญญาข้อ 5 ตามเอกสาร ส.1

คู่กรณีขอส่งหนังสือตอบหารือของประธานคณะอนุกรรมการประกันภัยยานยนต์เป็นพยานแล้วไม่ติดใจสืบพยาน

พิเคราะห์แล้ว ในเบื้องต้นข้อเท็จจริงฟังได้ตามที่รับกันว่า รถคันที่คู่กรณีรับประกนภัยเป็นฝ่ายก่อเหตุชนท้ายรถคันที่ผู้เสนอข้อพิพาทรับประกันภัย โดยรถคันที่คู่กรณีรับประกันภัยเป็นฝ่ายประมาทและผู้ขับรถฝ่ายคู่กรณีไม่มีใบอนุญาตขับขี่ตามรายงานประจำวันท้ายคำเสนอข้อพิพาท โดยรถคันที่ผู้เสนอข้อพิพาทรับประกันภัยเป็นรถเก๋ง 4 ล้อประกันภัยประเภท 1 ขณะที่รถคันที่คู่กรณีรับประกันภัยเป็นรถกระบะบรรทุกมีน้ำหนัก 3,000 กิโลกรัม (3 ตัน) และประกันภัยประเภท 1 เช่นกัน โดยบริษัทประกันภัยได้ทำสัญญาสละสิทธิเรียกร้องค่าเสียหายซึ่งกันและกันตามกรมธรรม์ประกันภัยรถยนต์ที่ผู้เสนอข้อพิพาทอ้างไว้ตาม ส.1 และคู่กรณีมีหนังสือตอบข้อหารือของประธานคณะอนุกรรมการประกันภัยยานยนต์ส่งอ้างเป็นพยาน สำหรับปัญหาตามประเด็นข้อเดียวที่ว่า เรื่องนี้เข้าสัญญาสละสิทธิเรียกร้องค่าเสียหายซึ่งกันและกันตามกรมธรรม์ประกันภัยรถยนต์หรือไม่นั้น เห็นว่า เมื่อหนังสือที่ประธานคณะอนุกรรมการประกันภัยยานยนต์ตอบข้อหารือของคู่กรณีเกี่ยวกับความเห็นของสัญญาสละสิทธิเรียกร้องค่าเสียหายซึ่งกันและกันฯ ว่าการที่สัญญสละสิทธิเรียกร้องค่าเสียหายซึ่งกันและกันฯ ข้อ 5 ระบุไว้ว่าสัญญานี้ไม่มีผลบังคับหากความเสียหายที่เกิดขึ้นไม่อยู่ในเงื่อนไขและความคุ้มครองตามกรมธรรม์ประกันภัยของผู้ร่วมสัญญาฝ่ายใดฝ่ายหนึ่ง หมายถึงว่าเมื่อเงื่อนไขตามกรมธรรม์ประกันภัยหมวดความรับผิดต่อบุคคลภายนอกข้อ 7.6 และหมวดความคุ้มครองต่อรถยนต์ข้อ 9.3 และข้อ 9.4 ยกเว้นไว้ จึงไม่เข้าสัญญาสละสิทธิเรียกร้องค่าเสียหายซึ่งกันและกัน ฉะนั้นแม้ว่าเรื่องนี้รถแต่ละฝ่ายจะประกันภัยประเภท 1 และรถฝ่ายผู้เสนอข้อพิพาทเป็นรถเก๋ง 4 ล้อ ส่วนรถฝ่ายคู่กรณีเป็นรถบรรทุกไม่เกิน 3,000 กิโลกรัมคือไม่เกิน 3 ตัน ซึ่งจะเข้าสัญญานี้ตามข้อ 1 ก็ตาม แต่เมื่อข้ 5 ระบุว่าสัญญานี้ไม่มีผลบังคับหากความเสียหายที่เกิดขึ้นไม่อยู่ในเงื่อนไขและความคุ้มครองตามกรมธรรม์ประกันภัยของผู้ร่วมสัญญาฝ่ายใดฝ่ายหนึ่ง เมื่อผู้ขับรถฝ่ายคู่กรณีไม่มีใบอนุญาตขับขี่ และเงื่อนไขตามกรมธรรม์ข้อ 9.4 ยกเว้นความคุ้มครองไว้ ถือว่าความเสียหายที่เกิดขึ้นไม่อยู่ในเงื่อนไขและความคุ้มครองตามกรมธรรม์ของคู่กรณี กล่าวคือไม่เข้าหลักเกณฑ์สัญญาสละสิทธิเรียกร้องค่าเสียหายซึ่งกันและกัน ฯ ข้อ 5 ดังนี้เรื่องนี้จึงไม่เข้าสัญญาสละสิทธิเรียกร้องค่าเสียหายซึ่งกันและกันตามกรมธรรม์ประกันภัยรถยนต์ตามความเห็นในหนังสือตอบข้อหารือข้างต้นคู่กรณีจึงต้อบรับผิดใช้ค่าเสียหายที่ไม่โต้เถียงกันตามจำนวนเงินตามคำเสนอข้อพิพาทคือ 191,835 บาท แก่ผู้เสนอข้อพิพาทพร้อมดอกเบี้ย แต่เมื่อไม่ปรากฏว่าผู้เสนอข้อพิพาทได้ทวงถามให้คู่กรณีชำระหนี้เมื่อใดยังถือไม่ได้ว่าคู่กรณีผิดนัดมาก่อนที่ผู้เสนอข้อพิพาทจะเสนอข้อพิพาท จึงให้รับผิดดอกเบี้ยตั้งแต่วันเสนอข้อพิพาทเป็นต้นไป

ชี้ขาดให้คู่กรณีชำระเงินจำนวน 191,835 บาท แก่ผู้เสนอข้อพิพาทพร้อมดอกเบี้ยร้อยละ 7.5 ต่อปีจากต้นเงินดังกล่าวนับแต่วันเสนอข้อพิพาท (วันที่ 6 มีนาคม 2549) เป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จกับให้ใช้ค่าธรรมเนียม 2,562 บาท แทนผู้เสนอข้อพิพาท โดยให้คู่กรณีชำระเงินดังกล่าวภายใน 1 เดือน นับแต่วันทราบคำชี้ขาด

.....อนุญาโตตุลาการ

คำชี้ขาดของอนุญาโตตุลาการ

สำนักงานอนุญาโตตุลาการ สมาคมประกันวินาศภัย
223 ซอยร่วมฤดี ถนนวิทยุ แขวงลุมพินี เขตปุทมวัน
กรุงเทพมหานคร 10330

ข้อพิพาทหมายเลขดำที่ 6503/2549
ข้อพิพาทหมายเลขแดงที่ 3863/2550

วันที่ 30 เดือน สิงหาคม พ.ศ. 2550

บริษัท ก. ประกันภัย จำกัด ผู้เสนอข้อพิพาท
ระหว่าง
บริษัท ว. ประกันภัย จำกัด คู่กรณี

เรื่อง พระราชบัญญัติคุ้มครองผู้ประสบภัยจากรถ

อนุญาโตตุลาการได้พิจารณาข้อพิพาทเรื่องนี้แล้ว มีคำชี้ขาดดังต่อไปนี้ ผู้เสนอข้อพิพาทเสนอข้อพิพาทว่า ผู้เสนอข้อพิพาทเป็นผู้รับประกันภัยต่อกองกลางรถจักรยานยนต์ภาคบังคับรถจักรยานยนต์คันหมายเลขทะเบียน ผ-0207 นครสวรรค์ ตามพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้ประสบภัยจากรถไว้จากบริษัท ส.ประกันภัย จำกัด (มหาชน) ส่วนคู่กรณีเป็นผู้รับประกันภัยรถยนต์บรรทุกคันหมายเลขทะเบียน 80-4251 สิงห์บุรี ตามพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้ประสบภัยจากรถ เมื่อวันที่ 22 ธันวาคม 2547 เวลา 18.40 นาฬิกา นางสาว มล. ได้ขับรถจักรยานยนต์ที่ผู้เสนอข้อพิพาทรับประกันภัยต่อโดยมีเด็กหญิง ณว.นั่งซ้อนท้ายมาตามถนนคลองชลประทาน ได้มีนาย สค. ขับรถยนต์คันที่คู่กรณีรับประกันภัย ตามหลังมาด้วยความเร็วและได้ชนท้ายรถฝ่ายผู้เสนอข้อพิพาท ทำให้ผู้ขับรถฝ่ายผู้เสนอข้อพิพาทได้รับบาดเจ็บ และถึงแก่ความตายที่โรงพยาบาล ส่วนเด็กหญิง ณว. ผู้นั่งซ้อนท้ายถึงแก่ความตายทันที ต่อมามีการดำเนินคดีผู้ขับฝ่ายคู่กรณีและศาลพิพากษาว่าผู้ขับรถฝ่ายคู่กรณีประมาท หลังเกิดเหตุนางสาว มล.เข้าโรงพยาบาลเป็นเงิน 15,000 บาท ผู้เสนอข้อพิพาทได้จ่ายค่ารักษาพยาบาลก่อนตาย 15,000 บาท กับค่าปลงศพเมื่อตายอีก 35,000 บาท รวมเป็นเงิน 50,000 บาท และได้สำรองจ่ายค่าปลงศพของเด็กหญิง ณว.เป็นเงิน 100,000 บาท รวมเป็นเงินทั้งหมด 150,000 บาท ผู้เสนอข้อพิพาทจึงขอใช้สิทธิไล่เบี้ยเงินดังกล่าวจากคู่กรณี ขอให้ชี้ขาดให้คู่กรณีชำระเงินดังกล่าวพร้อมดอกเบี้ย

คู่กรณียื่นคำคัดค้านว่า คู่กรณีชดใช้เงินค่าเสียหายแก่ทายาทไปแล้ว คู่กรณีจึงไม่ต้องรับผิด ส่วนผู้เสนอข้อพิพาทจ่ายเงินค่าเสียหายไปโดยไม่แจ้งให้ผู้เสนอข้อพิพาททราบ

ในวันนัดพิจารณา ได้กำหนดประเด็นข้อพิพาทว่า คู่กรณีต้องรับผิดใช้เงินตามคำเสนอข้อพิพาทแก่ผู้เสนอข้อพิพาทหรือไม่

หน้าที่นำสืบตกผู้เสนอข้อพิพาท .

ผู้เสนอข้อพิพาทแถลงว่า ในวันที่ 16 พฤษภาคม 2548 ผู้เสนอข้อพิพาทได้จ่ายค่ารักษาพยาบาลของผู้ขับฝ่ายผู้เสนอข้อพิพาทก่อนตายให้โรงพยาบาลเป็นเงิน 15,000 บาท แต่ในวันที่ 18 มกราคม 2548 ผู้เสนอข้อพิพาทได้จ่ายค่าปลงศพของผู้ขับฝ่ายผู้เสนอข้อพิพาทไปก่อน 35,000 บาท รวมเป็นเงินทั้งหมด 50,000 บาท ส่วนผู้โดยสารมากับรถฝ่ายผู้เสนอข้อพิพาทที่ตายทันที ผู้เสนอข้อพิพาทได้สำรองจ่ายค่าปลงศพในวันที่ 18 มกราคม 2548 ไป 35,000 บาท ต่อมาในวันที่ 9 กุมภาพันธ์ 2548 ได้สำรองจ่ายอีก 65,000 บาท รวมเป็นเงินทั้งหมด 100,000 บาท รวมเงินที่ผู้เสนอข้อพิพาทจ่ายไปทั้งหมด 150,000 บาท รายละเอียดตามเอกสาร ส.1 และเรื่องนี้ศาลพิพากษาว่าผู้ขับ

ฝ่ายคู่กรณีประมาทในวันที่ 19 เมษายน 2548 ส่วนคู่กรณีแถลงว่าเรื่องนี้คู่กรณีตกลงกับทายาทของผู้ขับฝ่ายผู้เสนอข้อพิพาท ว่าคู่กรณีจะชดใช้ค่าเสียหายให้ 65,000 บาท ตาม ค.1 โดยมีการสอบถามไปยัง บริษัท ส.ประกันภัย จำกัด (มหาชน) ตาม ค.2 คู่กรณีจึงจ่ายจำนวนดังกล่าวให้ทายาทของผู้ขับฝ่ายผู้เสนอข้อพิพาทไปเมื่อวันที่ 11 กรกฎาคม 2548 ตาม ค.3 แล้วทั้งสองฝ่ายไม่ติดใจสืบพยานต่อไป

พิเคราะห์แล้ว สำหรับปัญหาตามประเด็นข้อเดียวที่ว่า คู่กรณีต้องรับผิดใช้เงินตามคำเสนอข้อพิพาทแก่ผู้เสนอข้อพิพาทหรือไม่นั้น เห็นว่า ตามข้อเท็จจริงที่ได้ความข้างต้น เมื่อปรากฏว่ารายผู้ขับฝ่ายผู้เสนอข้อพิพาทได้ความทันที เมื่อผู้เสนอข้อพิพาทยังไม่ทราบว่าฝ่ายใดผิด ผู้เสนอข้อพิพาทต้องจ่ายเงินรายผู้ขับฝ่ายผู้เสนอข้อพิพาทได้เท่าค่าเสียหายเบื้องต้น คือค่ารักษาพยาบาลก่อนตายไม่เกิน 15,000 บาท และจ่ายค่าปลงศพเมื่อตายอีก 35,000 บาท รวมเป็นเงินทั้งหมด 50,000 บาท และต้องสำรองจ่ายรายผู้โดยสารมากับรถฝ่ายผู้เสนอข้อพิพาทเต็มจำนวนความคุ้มครองตามกรมธรรม์ 100,000 บาท เมื่อปรากฏว่าเรื่องนี้ผู้เสนอข้อพิพาทได้จ่ายค่ารักษาพยาบาลของผู้ขับฝ่ายผู้เสนอข้อพิพาทก่อนตาย 15,000บาท แต่จ่ายค่าปลงศพไปก่อน 35,000 บาท รวมเป็นเงิน 50,000 บาท และรายผู้โดยสารได้สำรองจ่ายไป 100,000 บาท ในขณะที่ผู้เสนอข้อพิพาทจ่ายยังไม่ทราบว่าฝ่ายใดผิด เพราะเพิ่งจะได้ทราบคำพิพากษาภายหลัง จึงเป็นการจ่ายตามกฎหมายบัญญัติและกรมธรรม์ระบุไว้ ส่วนการจ่ายเงินของคู่กรณีปรากฏว่าได้จ่ายหลังทราบคำพิพากษาแล้ว แม้จะมีการตกลงกันก่อนตายตาม ค.1 ก็ตาม แต่ข้อตกลงหาใช่เป็นการจ่ายตาม พ.ร.บ.หรือไม่ แต่เป็นเรื่องที่ตกลงค่าขาดไร้อุปการะนอกเหนือเงินที่ต้องจ่ายตาม พ.ร.บ.ตามที่ข้อตกลงข้อ 2 บันทึกไว้ และก่อนคู่กรณีจะจ่ายต้องสอบถามไปยังผู้เสนอข้อพิพาทก่อนจะว่าการจ่ายเงิน 2 รายนี้ไปเท่าใด การที่คู่กรณีอ้างว่าได้สอบถามบริษัท ส.ประกันภัย จำกัด (มหาชน) ผู้รับประกันภัยโดยตรงไปแล้วตาม ค.2 แต่เมื่อเอกสาร ค.2 แผ่นที่ 1 เป็นสรุปรายการความรับผิดชอบของคู่กรณี แผ่นที่ 2 เป็นสำเนากรมธรรม์ของบริษัท ส.ประกันภัย จำกัด (มหาชน) และแผ่นที่ 3 เป็นสัญญาประนีประนอมยอมความของคู่กรณี จึงหาใช่หนังสือสอบถามตามที่คู่กรณีอ้างไม่ คู่กรณีจึงยังต้องจ่ายเงินตามคำเสนอข้อพิพาทคืนแก่ผู้เสนอข้อพิพาทพร้อมดอกเบี้ย หาอ้างเหตุว่าจ่ายแก่ผู้ประสบภัย 2 ราย ไปเต็มจำนวนแล้วมาปฏิเสธไม่จ่ายเงินตามคำเสนอข้อพิพาทคืนแก่ผู้เสนอข้อพิพาทหาได้ไม่ หากคู่กรณีจ่ายเกินไปเท่าใดเป็นเรื่องที่จะไปว่ากล่าวเอาคืนจากผู้ประสบภัยเอง แต่ในส่วนของดอกเบี้ยนั้น เมื่อไม่ปรากฏว่าผู้เสนอข้อพิพาทได้ทวงถามให้คู่กรณีชำระหนี้เมื่อใด ยังถือไม่ได้ว่าคู่กรณีผิดนัดมาก่อนที่ผู้เสนอข้อพิพาทจะเสนอข้อพิพาท จึงให้รับผิดดอกเบี้ยตั้งแต่วันเสนอข้อพิพาทเป็นต้นไป

ชี้ขาดให้คู่กรณีชำระเงินจำนวน 150,000 บาท แก่ผู้เสนอข้อพิพาทพร้อมดอกเบี้ยร้อยละ 7.5 ต่อปี จากต้นเงินดังกล่าวนับแต่วันเสนอข้อพิพาท (วันที่ 22 ธันวาคม 2549) เป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จกับให้ใช้ค่าธรรมเนียม 2,178 บาท แทนผู้เสนอข้อพิพาท โดยให้คู่กรณีชำระเงินดังกล่าวภายใน 1 เดือนนับแต่วันทราบคำชี้ขาด

.....อนุญาโตตุลาการ

คำชี้ขาดของอนุญาโตตุลาการ

สำนักงานอนุญาโตตุลาการ สมาคมประกันวินาศภัย
223 ซอยร่วมฤดี ถนนวิทยุ แขวงลุมพินี เขตปุทมวัน
กรุงเทพมหานคร 10330

ข้อพิพาทหมายเลขดำที่ 5309/2549
ข้อพิพาทหมายเลขแดงที่ 3878/2550

วันที่ 3 เดือน กันยายน พ.ศ. 2550

บริษัท ก. ประกันภัย จำกัด ผู้เสนอข้อพิพาท
ระหว่าง
บริษัท ท. ประกันภัย จำกัด คู่กรณี

เรื่อง ประกันภัยรถยนต์

อนุญาโตตุลาการได้พิจารณาเรื่องซึ่งคู่กรณี 2 ฝ่ายนี้พิพาทกันแล้ว มีคำชี้ขาดดังต่อไปนี้ ผู้เสนอข้อพิพาทยื่นคำเสนอข้อพิพาท มีใจความว่า เมื่อวันที่ 18 ตุลาคม 2547 นางสาว วส. ได้ขับขี่รถจักรยานยนต์หมายเลขทะเบียน กยก 718 ภูเก็ต ซึ่งผู้เสนอข้อพิพาทรับประกันภัยไว้ตาม พรบ. คุ้มครองผู้ประสบภัยจากรถไปตามถนนถลางในช่องเดินรถที่ 1 นับจากซ้าย โดยมีเด็กหญิง กจ. นั่งซ้อนท้ายไปด้วย เมื่อไปถึงบริเวณหน้าโรงไฟฟ้าเก่า อำเภอเมืองภูเก็ต ได้ถูกผู้มีชื่อซึ่งขับรถยนต์หมายเลขทะเบียน ข-4577 ภูเก็ต คันที่คู่กรณีรับประกันภัยไว้ตาม พรบ.คุ้มครองผู้ประสบภัยจากรถสวนทางมาด้วยความประมาทโดยขับล้ำช่องเดินรถเข้ามาในช่องเดินรถฝ่ายผู้เสนอข้อพิพาทอย่างกะทันหัน รถจึงเฉี่ยวชนกัน ทำให้นางสาว วส. และเด็กหญิง กจ. ได้รับบาดเจ็บต้องเข้ารับการรักษาที่โรงพยาบาลภูเก็ต ผู้เสนอข้อพิพาทได้จ่ายค่ารักษาพยาบาลผู้ประสบภัยทั้งสองรวมเป็นเงิน 7,736 บาท จึงมีสิทธิไล่เบี้ยเอาแก่คู่กรณี ขอให้ชี้ขาดให้คู่กรณีชำระเงินให้ 7,736 บาท พร้อมด้วยดอกเบี้ย

คู่กรณียื่นคำคัดค้านปฏิเสธความรับผิด เกิดเป็นประเด็นข้อพิพาทว่า

1. ผู้เสนอข้อพิพาทเป็นผู้รับประกันภัยรถยนต์หมายเลขทะเบียน กยก-718 ภูเก็ต หรือไม่
2. เหตุเกิดจากความประมาทของผู้ขับขี่รถฝ่ายใด
3. ผู้เสนอข้อพิพาทได้จ่ายเงินไปโดยชอบด้วยกฎหมายหรือไม่

ผู้เสนอข้อพิพาทมีหน้าที่นำสืบทั้ง 3 ประเด็น

ในชั้นพิจารณา ฝ่ายผู้เสนอข้อพิพาทมีนาย ชก. ผู้รับมอบอำนาจช่วงเป็นพยานว่า ผู้เสนอข้อพิพาทเป็นผู้รับประกันภัยรถจักรยานยนต์หมายเลขทะเบียน กยก-718 ภูเก็ต ตาม พรบ.คุ้มครองผู้ประสบภัยจากรถ ตามเอกสาร ส.1 เมื่อวันที่ 18 ตุลาคม 2547 เวลาประมาณ 9.00 นาฬิกา นางสาว วส. ได้ขับขี่รถจักรยานยนต์คันดังกล่าวไปตามถนนถลาง โดยขับไปในช่องเดินรถที่ 1 และมีเด็กหญิง กจ. และเด็กชาย รอ. นั่งซ้อนท้ายไปด้วย เมื่อไปถึงบริเวณหน้าโรงไฟฟ้าเก่า ได้มีนาย จ. ขับรถยนต์ไปจอดข้างถนนและเปิดประตูรถออกมาเป็นเหตุให้รถจักรยานยนต์นางสาว วส.ชนประตูรถที่เปิด ทำให้นางสาว วส.และเด็กหญิง กจ.ได้รับบาดเจ็บ นาย จ.ผู้ขับขี่รถยนต์คันนั้นได้ไปแจ้งความตามสำเนารายงานประจำวันฯ หมาย ส.2 ผู้เสนอข้อพิพาทได้สอบถามพนักงานสอบสวน สภ.อ.เมืองภูเก็ตว่าที่รถชนกันเป็นเพราะความประมาทของฝ่ายใด พนักงานสอบสวนตอบมาว่าเป็นความประมาทของผู้ขับรถยนต์ทะเบียน ข-4577 ภูเก็ต ดังเอกสารหมาย ส.3 นางสาว วส. และเด็กหญิง กจ. เข้ารับการรักษาที่โรงพยาบาลกรุงเทพภูเก็ต ผู้เสนอข้อพิพาทได้จ่ายค่ารักษาพยาบาลไปเป็นเงิน 7,736 บาท ดังเอกสาร ส.4 และ ส.5

คู่กรณีมีนาย มช. ผู้รับมอบอำนาจช่วง เป็นพยานว่า เมื่อผู้เสนอข้อพิพาทเรียกร้องค่ารักษาพยาบาลเรื่องนี้จากคู่กรณี คู่กรณีได้ตรวจสอบข้อเท็จจริงแล้ว ได้ความว่านาย จ. ผู้ขับขี่รถคันที่คู่กรณีรับประกันภัยไว้ได้จอดรถอยู่และเปิดประตูหน้าด้านคนขับออกเพื่อจะลงจากรถ นางสาว วส. ได้ขับขี่รถจักรยานยนต์คันที่ผู้เสนอข้อพิพาทรับประกันภัยไว้โดยมีเด็กหญิง กจ. นั่งซ้อนท้ายมาเฉี่ยวชนรถนาย จ. ถูกประตูหน้าที่เปิดอยู่ นาย จ. เห็นว่าตนไม่ผิด จึงไปแจ้งความไว้ดังเอกสาร ส.2 นางสาว วส.และเด็กหญิง กจ.ก็ไม่ได้เรียกร้องค่าเสียหาย

พิเคราะห์แล้ว เห็นสมควรวินิจฉัยประเด็นที่ 2 ก่อนเกี่ยวกับประเด็นที่ว่า ฝ่ายใดเป็นฝ่ายประมาทนี้ ตามสำเนารายงานประจำวันฯ หมาย ส.2 ปรากฏว่านาย จ. ผู้ขับขี่รถฝ่ายคู่กรณีเป็นฝ่ายไปแจ้งความในวันเกิดเหตุ โดยแจ้งว่าขณะที่ตนเปิดประตูเพื่อลงจากรถ ได้มีรถจักรยานยนต์ซึ่งนางสาว วส. เป็นผู้ขับขี่และมีเด็กชาย รอ. และเด็กหญิง กจ. นั่งซ้อนท้าย มาเฉี่ยวชนเป็นเหตุให้ทั้ง 3 คนได้รับบาดเจ็บ เกี่ยวกับปัญหาตามประเด็นนี้ ผู้เสนอข้อพิพาทมีหนังสือของพนักงานสอบสวนผู้ปฏิบัติราชการแทนผู้กำกับการ สภ.อ.อเมืองภูเก็ต ลงวันที่ 16 กุมภาพันธ์ 2548 เรื่อง แจ้งผลคดีจราจร ถึง ผู้จัดการบริษัท ก. ประกันภัย จำกัด สาขาภูเก็ต ได้แจ้งผลคดีสอบถามไปว่า เมื่อวันที่ 18 ตุลาคม 2547 เวลาประมาณ 9.00 นาฬิกา ได้เกิดเหตุรถจักรยานยนต์หมายเลขทะเบียน กยก-718 ภูเก็ต เฉี่ยวชนกับรถยนต์หมายเลขทะเบียน ข-4577 ภูเก็ต เหตุเกิดที่ถนนถลาง พนักงานสอบสวนพิจารณาแล้ว เป็นความประมาทของผู้ขับขี่รถยนต์คันหมายเลขทะเบียน ข-4577 ภูเก็ต

พยานหลักฐานของผู้เสนอข้อพิพาทเกี่ยวกับประเด็นที่ 2 มีเพียงเท่านี้ ไม่เพียงพอให้ฟังว่าผู้ขับขี่รถฝ่ายคู่กรณีได้เปิดประตูรถโดยกะทันหัน เป็นเหตุให้ผู้ขับขี่รถจักรยานยนต์ฝ่ายผู้เสนอข้อพิพาทไม่สามารถหลบเลี่ยงได้ทัน รถจักรยานยนต์จึงชนประตูรถฝ่ายคู่กรณี หรือว่าผู้ขับรถฝ่ายคู่กรณีเปิดประตูรถอยู่ก่อนแล้ว ผู้ขับขี่รถฝ่ายผู้เสนอข้อพิพาทขับมาด้วยความเร็ว โดยไม่ระมัดระวังเอง รถจักรยานยนต์จึงชนประตูรถยนต์ จะฟังว่าเหตุเกิดจากความประมาทของผู้ขับขี่รถฝ่ายคู่กรณียังไม่ได้ เมื่อเป็นดังนี้ก็ไม่จำต้องวินิจฉัยปัญหาตามประเด็นที่ 1 และที่ 3 อีก

จึงชี้ขาดให้ยกคำเสนอข้อพิพาท ค่าธรรมเนียมของทั้ง 2 ฝ่ายให้เป็นพับไป

.....อนุญาโตตุลาการ